

บทนำ

ว่ากันว่า...คนเรามักจะมี 'ใครบางคน' ที่เก็บซ่อนไว้ใน
ความทรงจำให้หวนระลึกถึงเสมอ ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด
หรือชีวิตจะดำเนินต่อไปเช่นไรก็ตาม

เหมือนกับวันนี้ เป็นวันฤกษ์ดีที่ได้กลับมาพบกับเพื่อนเก่า
สมัยเรียนมหาวิทยาลัยอีกครั้ง แต่น่าเสียดายที่ในนาทีนี้ไม่ว่าจะ
มองหา 'คนคนนั้น' สักกี่ครั้งกลับไม่เจอแม้แต่เงา

...เสียงหัวเราะหยอกล้อของกลุ่มหนุ่มสาววัยทำงานดังขึ้น
สลับกับเสียงคลื่นในทะเลยามสาย กิจกรรมริสอร์ทเล็ก ๆ ได้ทำการ
ปิดโซนห้องอาหารแล้วตกแต่งด้วยดอกไม้และผ้าสีขาวยาวสะอาด
สดใสนิพอิฉลองมงคลสมรสของบ่าวสาวคู่หนึ่ง ใกล้ถึงเวลารดน้ำ
สังข์แล้วแต่ชายหนุ่มผู้สวมชุดสีครีมหวิผมเสยแต่งทรงด้วยแว็กซ์
เป็นอย่างดีกำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปยังบ้านพักหลังหนึ่ง

มือเรียวยาวดึงประตูกระจกที่ไม่ได้ล็อกกลอนก่อนจะแหวก
ม่านขาวที่ปิดทึบไว้ออก เขาสอดสายมองด้วยความร้อนใจ กระทั่ง

ไปสะดุดกับเสื้อสูทสีขาวของเจ้าบ่าวที่วางพาดไว้บนพนักเก้าอี้ก็ให้ รู้สึกโล่งอกที่หาเจอ ร่างสูงโปร่งเดินทอดขาเข้าไปหยิบ แต่แล้วของ บางอย่างกลับร่วงตกลงมา เสียงของแข็งกลิ้งบนพื้นปาร์เก้กระทบ ชนปลายรองเท้าหนังดำขลับจึงหยุดลง

เขาค่อย ๆ ก้มลงหยิบของสิ่งนั้นขึ้นมาอย่างเชื่องช้า ภาพ นาฬิกาทรายกรอบไม้แกะสลักที่เพนต์ลวดลายเป็นคลื่นทะเล ต้น มะพร้าว และดวงอาทิตย์ ด้วยมือที่มีเพียงชิ้นเดียวในโลกสะท้อน ในดวงตาที่คลอไปด้วยมน้ำ

เมื่อนั้นเงาร่างที่หลบซ่อนอยู่ในความเงียบก็ก้าวออกมายื่น ซ้อนอยู่ด้านหลังของคนที่ยังกำสรวลเจ้าบ่าวและนาฬิกา ทรายเอาไว้แน่น กลิ่นน้ำหอมนุ่มนวลที่คุ้นเคยกับเสียงทุ้มต่ำที่ ไม่ได้ยินมานานนับนานกระซิบแนบชิดอยู่ข้างโอบุหาบง

“Why couldn’t you wait for me?”

เป็นคำตัดพ้อแสนเศร้าเสียดแทงไปถึงส่วนลึกของหัวใจ และ ทันทีที่ดวงตาคูเรียวสวยปิดลงเรื่องราวมากมายในวันวานก็ทะลัก ทลายออกมาราวกับไม่เคยเลื่อนหายไปตามกาลเวลาเลยสักนิด

ย้อนไปเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว แค่ส์ปดาร์แรกของการเปิดเรียน ภาคการศึกษาใหม่ เฟรชชีหนุ่มที่วุ่นวายกับการย้ายข้าวของมาอยู่ หอพักมหาวิทยาลัยกับการลงทะเบียนเรียนต่าง ๆ ก็หมดลงไปอย่างรวดเร็ว ร่างสูงโปร่งในชุดนักศึกษาสีขาวใหม่เอี่ยมเข้าไปหลบฝนหา ข้าวกินอยู่ในโรงอาหารพักหนึ่ง กระทบท้องฟ้าโปร่งถึงค่อยออกมา หนุ่มหล่อผิวขาวดูเจ้าสำอางแบบวัยรุ่นคนเมืองเดินทอดน่อง ถือไอศกรีมโคนมายืนอยู่ข้างฟุตพาทแล้วสูดอากาศสดชื่นหลังฝน

ตกอย่างสบายใจ แต่แล้วภาพความสวยงามก็ทั้งหลายลงเมื่อรถยนต์คันหนึ่งขับผ่านมาเหยียบน้ำท่วมขังที่ถนนลาดชันโคลนเข้าใส่ เลอะตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เขาเหลือบมองไอศกรีมรสโปรดในมือที่ยังไม่ได้เลียสักคำก่อนจะสะบัดหน้ามองไอ้ตัวต้นเหตุด้วยความเคียดแค้น

ด้วยความเลือกร้อนบึ้งระห่ำนี่กว่าตัวเองเป็นพระเอกในการ์ตูน เขาจัดแจงโยนของกินทิ้งถึงขยะพร้อมกับคว้าจักรยานของตนที่จอดไว้ด้านข้างจ้วงปั่นตามรถยนต์สีดำยี่ห้อแพงหูฉี่นั้นไปทันที โชคดีที่เป็นเขตในมหาวิทยาลัยจึงมีปูนหลังเต่าชะลอความเร็วไว้ทั่ว ทำให้สองล้อที่พุ่งมาสุดแรงเกิดนั้นสามารถตามสี่ล้อไปได้ติด ๆ

คนขับด้านในรถไม่ทันล้มผัสถึงความอาฆาตแค้นใดก็หักพวงมาลัยจอดเทียบพุดพาทที่หน้าตึกธุรการแห่งหนึ่ง เขาเปิดประตูออกมาก็เป็นเวลาเดียวกับที่จักรยานสวนมาพอดี เสียงร้องด้วยความตระหนกของทั้งสองดังลั่นไปทั่วบริเวณ ชายคนขับรถประสาธใจเย็นมือดีร่างสูงโปร่งของเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยหมายจะช่วย แต่กลับเป็นการตัดสินใจที่ผิดมหันต์! ตัวของเขาถูกดึงไปพร้อมกับน้ำหนักพาหนะสองล้อ ทำให้ล้มลงไปกับล้ออยู่บนพื้นพร้อมกับอีกฝ่าย

หนุ่มผู้มากับแรงแค้นไอศกรีมหลับตาปีกัมศีรษะหาพื้นที่ปลอดภัยตามสัญชาตญาณ พอได้สติฝ่ามือก็เหมือนจะขยุ้มกำอะไรเข้าสักอย่าง ก่อนเหลือบตาไล่มองขึ้นด้านบนก็เห็นปลายคางแกร่งของผู้ชายอีกคนที่โอบกอดตนเองอยู่

“อ้าก!” เขาผวาผลักร่างสูงใหญ่นั่นออกไปอย่างแรง

“โอ้ย...”

คล้ายยังจดจ่ออยู่กับความรู้สึกหนานุ่มที่มือทำให้เขาไหล่ง

ถามขึ้นแบบไร้สติ “เจ็บนมหรือ?”

นม... คนที่นอนอยู่บนพื้นถึงกับเพลลอกอดหน้าอกที่ถูก
ประทุษร้ายเมื่อครู่ก่อนจะตะโกนด้วยเสียงอันดังและสำนวนที่
แปลกแปร่ง

“โนมไม่เจ็บ เจ็บแขน Hurry take me to the hospital. My
arm is hurt!”

คุณพยาบาลสาวเดินถือแฟ้มเอกสารผ่านไปมาตรงที่

นั่งรอเรียกรับยาที่พากันแอบอมยิ้มขำขัน ภาพของสองนักศึกษา
หนุ่มหล่อที่เสื้อผ้าเปื้อนโคลนทั้งตัวกำลังนั่งเคียงกันด้วยใบหน้า
มีนตึงบอกบุญไม่รับอยู่ตรงนั้น คนหนึ่งพกขำมีแผลถลอกเล็กน้อย
แต่อีกคนที่ตัวสูงใหญ่กว่ากลับมีผ้าคล้องคอกับเฟือกอ่อนตาม
แขนงอกเพิ่มขึ้นมา

ทั้งคู่ไม่พูดคุยอะไรกันเลยตั้งแต่มาถึงโรงพยาบาลประจำ
มหาวิทยาลัย จึงบอกไม่ได้ว่ารู้จักหรือเป็นเพื่อนกันหรือเปล่า ไม่
นานเสียงขานชื่อคนไข้จากเภสัชกรรุ่นคุณป้าให้มารับยาที่ตั้งขึ้น

“คุณธาวิณ... คุณกาลกวี... เชิญมารับยาที่ช่องคะ”

พวกเขาได้ยื่นชื่อของกันและกันครั้งแรกก็เหลือบตามองกัน
เล็กน้อย แต่พอจะลুকกาลกวีก็ชิงตัดหน้าแซงขึ้นไปเคาน์เตอร์ก่อน
เหมือนเด็กอยากเอาชนะ คนแขนเจ็บส่ายหน้าอย่างเอือมระอา
ก่อนจะตามไปรับยาแล้วรีบสาวเท้าตามตัวต้นเหตุที่ทำให้เกิดเรื่อง
ไป

“Where're you going?... นายจาไปไหน ไม่คิดบอกหน่อย
หรือว่าทำร้ายเราทำไม”

กาลกิณีซะงั้นพร้อมกับเหลียวหลังกลับมาหาคนที่กล่าวหา ด้วยสีหน้าทะมึน เขายกนิ้วชี้จิ้มถี่ ๆ ไปที่แผ่นอกหนาของไอ้คนพุด ไม่ชัดอย่างไม่เกรงใจ

“มึง...เฮ้ย...นายนั่นแหละที่ทำฉันก่อน สอบใบขับขี่ผ่านมา ได้ยังไงขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือ หลังฝนตกเสื้อเอากล้อบดน้ำไม่ยอมชะลอ ทำชาวบ้านเขาเดือดร้อน โดยเฉพาะฉันที่ดวงชวยดันเจอนายสาदन้าโคลนและทั้งตัว ไอ้ตีมที่ฉันซื้อมายังไม่ได้กินสักคำ!”

พุดยาวเหยียดอ้อมไปอ้อมมาจนมัน อันที่จริงใจความสำคัญคงอยู่ที่ประโยคสุดท้าย ธาวิณยกนิ้ววนดขมับเบา ๆ พลงเอ่ยเสียงอ่อนลง

“เรื่องแค่นี้เอง เราซื้อให้นายสิบแห่งเลขก็ได้”

ริมฝีปากบางเบะใส่คนอวดรวย แต่ดูจากรศมีลูกเศรษฐีที่สาดส่องทะลุออกมาจากชุดนักศึกษาทั้งที่เลอะซีโคลนเหมือนกับตนแล้ว ก็ยัง...น่าหมั่นไส้ซะมัดไฉย กาลกิณีเซิดหน้าขึ้นตั้งใจตีรวนหาเรื่องเต็มที่ มาลี ทะเลาะกันไปเลย!

“แล้วนายก็ยังติดค้างคำขอโทษฉันด้วย”

“I’m so sorry. เราม่ายได้ตั้งใจ...”

ทั้งที่น่าจะเป็นพวกเย่อหยิ่งแต่กลับขอโทษออกมาย่าง ๆ แบบนี้ก็ทำเอาคนจ้องหาเรื่องอึ้งไปเหมือนกัน เป็นครั้งแรกเลยที่ กาลกิณีจ้องสำรวจคนเบื้องหน้าอย่างตั้งใจ เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย หรืออาจจะเป็นรุ่นพี่เพราะดูโตกว่าคนนี้...ตัวใหญ่ ผิวขาวอมชมพู สีมกับตาอ่อนคล้ายฝรั่ง แต่พอพิจารณาทีละส่วนอีกทีก็กลับเหมือนชาวไทยเชื้อสายจีนที่มีดวงตาเรียวลึกกับจมูกโด่งสวยกว่าเท่านั้น

อาจเพราะภาษาไทยของอีกฝ่ายไม่แข็งแรง โกรธแค่ไหนก็ยัง

พูดจาสุภาพทุกคำ จึงทำให้เขาไม่กล้าทำตัวเสียมารยาทด้วย

“นาย...เป็นลูกครึ่งเหรอ”

“ไม่ใช่ แต่ไปอยู่ Los Angeles ตั้งแต่เด็ก”

ที่จริงกาลกวีก็อยากจะเฟื่องต่อ แต่คิดอีกทีก็ไม่ได้อยากสนนิพนมอะไรด้วยเลยพยักหน้ารับแค่ส่ง ๆ ในเมื่อได้รับคำขอโทษและอีกคนก็เจ็บตัวไปแล้ว เขาไม่ใช่คนใจแคบเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนั้นก็ให้เลิกแล้วต่อกันไปเถอะ

“ถ้าอย่างนั้นไม่มีอะไรแล้วก็แยกย้าย ต่างคนต่างกลับ โอเค” กาลกวีทำเสียงเลียนสำเนียงฝรั่งส่งท้ายอย่างแดกดัน ทว่าก่อนจะหันหลังเดินไปข้อมือของเขากลับถูกคว้าเอาไว้มัน

“เราติดหนี้ Ice cream ของนายสิบแท่ง”

คือเรียขมวดมุ่น รู้สึกว่าไอ้ฝรั่งเกนี่จะจริงจังไปไหน...“ฉันนึกว่านายแค่ประชด”

“Be sarcastic? No...เราพูดจริง ไป ไปหา Ice cream กัน” พูดจบธาวิณก็ใช้มือข้างที่ไม่เจ็บลากร่างสูงไปร่งเดินไปหาร้านสะดวกซื้อในโรงพยาบาลด้วยกันเพื่อชดใช้ความผิดโดยไม่สนใจว่าคู่กรณีจะชินตัวร้องไวยวายแค่ไหน

ห้องฟ้ามืดแล้ว ไฟนีออนตรงสวนหลังตึกผู้ป่วยนอกจึงสว่างขึ้น ตรงม้านั่งไวนิ่งพักผ่อนปรากฏร่างของสองนักศึกษากำลังประจันหน้ากันพร้อมกับถุงไอศกรีมยี่ห้อดังหลากหลายรสที่กองเรียงรายอยู่บนโต๊ะลายหมากรุก

“นายบ้าหรือเปล่า ชื่อมาขนาดนี้ใครจะกระเดือกลงห้องเข้าไปหมด!” กาลกวีเปิดฉากด่าทันทีหลังจากเห็นปริมาณที่อีกฝ่าย

หยิบออกมาเรียงเอาไว้

“เราถามแล้ว นายก็พูดแต่ไม่เอาๆ ก็เลยไม่รู้ว่าคุณนายชอบรสชาติอะไรนี่”

ก็เลยกว่านซื้อมาซะทุกแบบ! กาลกวีถลึงตาใส่ไอ้คนซื้อบื้อก่อนจะคว่ำรสนานิลลาเคลือบช็อกโกแลตถั่วขึ้นมากะอย่างรู้สึกเสียดายเงิน ขณะที่กำลังจะเอาเข้าปากเขาก็เหลือบมองนายธาวินที่ยังคงจ้องมาที่ตนเองเขม็ง คล้ายลุ่นให้ลิงกินกล้วยก็ให้ไม้ให้ขึ้นมา

“มัวแต่มองอยู่นั่น ซื้อมาเยอะขนาดนี้ก็ช่วยกันรับผิดชอบหน่อย” พุดพลางผลักกองถั่วไอศกรีมไปให้ ทว่าเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายแขนพิการไปหนึ่งข้างเพราะตนเองก็อ้าปากกับแท่งไอศกรีมคาไว้ก่อนจะใช้สองมือช่วยแกะถั่วแล้วยัดไอศกรีมรสตรอร์รี่เบอร์รี่ใส่มือใหญ่ข้างที่ไม่เจ็บ

ธาวินกำดูไอศกรีมในมือพลางซอন্দวงตาสีอ่อนมองคนปากไม่ตรงกับใจแสนประหลาดตรงหน้าก็เผยรอยยิ้มจางที่มุมปาก หลังจากที่ผลัดกันกินไปสองสามแท่งจนท้องเย็นวาบไปหมดเด็กนอกก็วางมือลงแล้วดูเพื่อนใหม่จ่อมตะกละยัดไอศกรีมรสส้มเข้าปากอย่างเพลิดเพลิน

“นายกินดูน่าอร่อย”

เมื่อถูกแซวกาลกวีก็หันมาทำเสียงแข็งใส่ “ฉันอยากกินหมดนี่ที่ไหน ใครใช้ให้นายซื้อมาเยอะขนาดนี้กัน”

“แต่เราคงกินอะไรไม่อร่อยแล้ว” ธาวินทำหน้าที่หม่นหมองเรียกคะแนนสงสาร พร้อมกับยกแขนใส่เฟือกอ่อนเพื่อให้เห็นหน้าปัดนาฬิกาข้อมือที่แตกร้าวขึ้นมาจะได้ทำให้ตัวต้นเหตุรู้สึกผิด

“Right arm ข้างที่ถนัดด้วย ต่อไปเราจะอยู่ยังไง”

“นายแค่พิจารณาชั่วคราวไม่ได้ถูกตัดแขนไปเสียหน่อย ก็ให้คนที่บ้านหรือแฟนดูแลไปสิ” กาลกวีบอกปิดคล้ายไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่ก็ยังทำให้อีกฝ่ายหน้าอง้ง้าเข้าไปใหญ่

“เราทำนายเลอะ เราซื้อไอศกรีมขอโทษแล้ว แต่นายทำเราเจ็บ Watch ที่ป่าเราซื้อให้ก็แตก นายต้องหัดเป็นคนมี Be responsible บ้างสิ”

ไอ้ฝรั่งเก๋นี่ ปกติพูดหนึ่งประโยคยังลำบาก พอจะเถียงก็ฟันออกมาวายเป็นชุดเชียว กาลกวีกลืนเนื้อไอศกรีมเย็นเยือกลงคอไปอย่างยากลำบาก เขากัดปากแน่นเหมือนกำลังขังใจ จากนั้นก็ผลักถุงไอศกรีมที่เหลืออีกราวห้าแท่งไปให้คนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

“งั้นนายต้องกินที่เหลือให้หมดก่อน ฉันถึงจะรับปาก...แต่ก็ช่วยแค่บางเรื่องเท่านั้นนะ ถ้าจะให้เข้าไปอาบน้ำด้วยเหมือนเด็ก นายก็ทนเนาตายไปพร้อมกับเฟือกเถอะ”

ธาวิณซ่อนรอยยิ้มขำพร้อมกับไหวไหวเหมือนไม่ใส่ใจ ก่อนจะร้องบอก “นายก็แะสิ ฉันจะกินให้หมดเดี๋ยวนี้”

“My nickname is Time, then เรียกเราว่า ‘ไทม์’ ”

“ฉัน กาลกวี แต่เรียกว่า ‘กาล’ ก็พอ แปลว่า ‘เวลา’ เหมือนกัน โคตรบังเอิญเลย”

...นี่ก็เป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวของคนทีเรียกว่าเป็นเพื่อนธรรมดาที่ไม่ใช่จะสนิทกันก็ไม่เชิง พวกเขาไม่สามารถนิยามความรู้สึกอันแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นระหว่างกันในเวลาสี่ปีนี้ได้ และอาจไม่รู้ตลอดไป เพราะทุกครั้งที่คิดจะพยายามทำความเข้าใจ อีกฝ่ายก็มักเลือกหนทางที่สวนทางกันเสมอ

มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นวิทยาเขตอยู่ในจังหวัดใหญ่ติดทะเล ด้วยพื้นที่ที่กว้างขวางทำให้มีสถานที่อำนวยความสะดวกทุกอย่างครบครัน ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงอาหารกลางโรงอาหารย่อย ร้านน้ำร้านขนมแฟรนไชส์ชื่อดัง ร้านสะดวกซื้อที่ต่างรวมตัวกันอยู่ในนั้น ทำให้นักศึกษาต่างถิ่นแทบจะแย่งชิงลงชื่อเพื่อจับฉลากให้เข้ามาอยู่หอในซึ่งมีห้องจำนวนจำกัดนี้ให้ได้

ส่วนการจับคู่รूमเมตก็เป็นไปตามการเรียงลำดับหมายเลขลงทะเบียนก่อนค่อยขอย้ายสลับกันทีหลัง ช่วงหัวค่ำทางเดินหอพักตรงชั้นสามมีเสียงโทรทัศน์ เล่นเกม ฟังเพลง ดังแว่วออกมาตามปกติ กาลกวีลางสังขารที่ดูไม่ได้เปิดประตูห้องพักที่ไม่ได้ล็อกกลอนด้านในเข้าไป

ในห้องสี่เหลี่ยมที่ประกอบด้วยเตียงและโต๊ะเขียนหนังสือแยกกันคนละด้าน ตรงกลางปรากฏแขกที่ไม่ได้รับเชิญเพิ่มขึ้นอีกสองคนกำลังก้มหน้ากินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหอมฉุยอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่น

นั่งพื้น

หนึ่งในนั้นเงยหน้าขึ้นเอ่ยทักทายหนึ่งในเจ้าของห้องที่เพิ่งกลับ “อ้าว ไอ้กาล ภูโทร. ไปมึงก็ไม่รับสาย ว่าจะฝากซื้อข้าวจากโรงอาหาร”

พศุต หรือพีช เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน แล้วได้มาเรียนที่นี่พร้อมกัน ถึงเมื่อก่อนจะอยู่กันคนละกลุ่มแต่ก็ถือว่าสนิทกันที่สุดในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ไปแล้ว พวกเขาได้อยู่หอเดียวกันแต่คนละชั้น ด้านข้างเป็นหนุ่มอวบตีท่าทางใจดี ซึ่งกำลังยิ้มให้นั่นชื่อ ภาคพล เป็นเพื่อนร่วมคณะของเขาจึงถือว่าไม่ใช่คนแปลกหน้า

ส่วนคนสวมแว่นดูทรงหล่อเหลาสะอาดสะอ้านที่เหลียวหน้ามาจากเก้าอี้ตรงโต๊ะหนังสือนั่นคือ ตรีคุณ นักศึกษาแพทย์ เป็นรุ่นเมตของเขาเอง

“แล้วนั่นไปพึดกับหมาที่ไหน ละเตะเซียว” ไอ้นี้จะรักดีตีหมดยกเว้น ‘ปาก’

กาลก็วิกลอกตาขึ้นสูงก่อนจะเดินไปนั่งเบียดพศุตแล้วแย่งล้อมันมากินบะหมี่รสต้มยำที่เหลื่ออยู่ในถ้วยเฉย เมื่อน้ำร้อนผ่านลำคอไปถึงกระเพาะที่เย็นเฉียบจากไอศกรีมหน้าห้องของเขา จึงรู้สึกสบายขึ้น ค่อยมีอาการผุดผ่นน้อย

“มีคนขับรถห่วยเกือบชนกู จักรยานก็เลยล้ม”

“ใครวะ มึงจำทะเบียนรถได้ไหม ไว้ถ้ากูเจอจะไปจัดการมันให้” ไอ้พีช อึดใจหัวใจจากโรงเรียนเก่าถือคติ ใครทำเพื่อนกูก็ถือว่าทำตัวกูด้วย พุดด้วยน้ำเสียงแหบห้าวเอาเรื่อง

จะว่าไปตัวของทั้งสองคนก็สูงใหญ่พอพึดพอเหวี่ยงกันอยู่

แต่ถ้าชกกันขึ้นมา มีหวังคุณหนูบอบบางอย่างนายฝรั่งเก๋นั้นได้ไปนอนหยอดน้ำข้าวต้มในโรงพยาบาลแห่ง ๆ เห็นแก่อศอกริมลิบแตงนั่นหรือกะ...กาลกิณีสายหน้าปฏิเสธเพื่อนสนิทเพราะไม่ยอมทำบาป

“จำไม่ได้ แต่กูไปหาหมอมมาแล้ว แค่อลอกนิดหน่อยไม่เป็นไรมาก”

“กูบอกแล้วให้มึงซื้อมอเตอร์ไซด์ จะชนจักรยานมาจาก กทม. ทำท่าอะไรอะ”

“เออ รู้แล้ว กูขอเงินแม่อยู่ เดี่ยวคงโอนมาให้” ความจริงแม่อยากให้เขาเอารถมาใช้มากกว่าเพราะเป็นห่วงความปลอดภัย แต่สำหรับจังหวัดเล็ก ๆ ที่ในมหาวิทยาลัยมีของกินอุดมสมบูรณ์แล้วก็รู้สึกว่าจะเกินความจำเป็นไปหน่อย ไม่ใช่ว่าบ้านของกาลกิณีขัดสนอะไร แต่พอกับแม่แยกทางกันมานานแล้ว แม่ที่เป็นพนักงานธนาคารเลี้ยงดูตนเพียงลำพังจึงทำให้เขาติดนิสัยช่วยประหยัดเงินนับจากนั้นมา

“ดีเลย กูกับไอ้ภักดีก็จะซื้อไว้ขี่สักคันเหมือนกัน อาทิตย์หน้าไปดูที่ร้านในเมืองกัน”

ทั้งสี่คนมาจากต่างถิ่นเหมือนกัน แต่ตอนนี้มีแค่ที่คุ้นหมอคนเดียวเท่านั้นที่นำรถยนต์จากที่บ้านมาใช้ เขาจึงอาสาจะช่วยพาเพื่อนอีกสามคนเข้าเมืองไปจัดการธุระ ถึงจะเป็นเหตุการณ์เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นช่วงแรก แต่นั่นก็ทำให้ความสัมพันธ์ฉันเพื่อนที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปตลอดสี่ปีในมหาวิทยาลัยแห่งนี้แน่นแฟ้นขึ้นด้วย

หลังจากที่กาลกิณีแย่งกินบะหมี่ต้มยำของพศุตจนหมดทำให้

มันต้องลูกกลับไปเอาถ้วยใหม่จากห้องตนเองชั้นบน เขาก็เมียง ๆ มอง ๆ เพื่อนร่วมคณะที่นั่งก้มหน้ากดเกมมือถืออย่างเมามันก่อน จะทำเป็นเปรยถามขึ้นอย่างไม่ใส่ใจ

“ไอ้ภัก มึงรู้จักหรือเคยเห็นนักศึกษาผู้ชายปีหนึ่งที่หน้าออก ตีฝรั่ง ๆ แต่ไม่ใช่ลูกครึ่ง ที่เรียนอยู่คณะเดียวกับเราบ้างไหมวะ”

ภักพลได้ยินแล้วก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มที่ดูขบขันให้ “...แกโคตรบ่น้องวันรวมภาคไปคงไม่รู้ล่ะสิว่า ที่คณะเรามีเจ้าชายโผล่มา พวกสาวน้อยสาวใหญ่ฮือฮากันใหญ่ เห็นว่าชื่อ ไทม์ กลับมาจากอเมริกา อายุมากกว่าพวกเราเกือบสองปี ตอนนี้อยู่บริหารธุรกิจภาคอินเตอร์”

กาลกวีนึกทิ้งในความรู้สึกจริงของหนุ่มอวบ ถามคำเดียว ธารยายได้มาเป็นประวัติโดยย่อ “มึงรู้เยอะจังวะ”

“สาขาภูมิผู้หญิงเกินครึ่งนี่หว่า” ภักพลหัวเราะเสียงดังก่อน จะเหล่มองอีกฝ่ายอย่างสงสัย “มึงนั่นแหละ อยากรู้ไปทำไม หรือว่ามันเป็นคนขบรถเกือบชนมึงคนนั้น”

ไอ้โฮ ไอ้นี้ประมาทไม่ได้ ปะติดปะต่อเรื่องเก่งฉิบหาย! เขาไม่อยากให้คนอื่นรู้เรื่องเสียหน้าที่รับปากไปดูแลประคบประหม่อม เจ้าชายของคณะแพรวออกไปจึงได้รับสายหน้าปฏิเสธ

“เปล่า เปล่าเลย กูเจอในโรงอาหาร ออรั๋ไฮโซแพร่กระจาย ได้ยินคนที่นั่งกินข้าวอยู่พูดถึงกันเลยถามเฉย ๆ”

ถ้ามึงได้ยินจากคนอื่นแล้วจะมาถามจากกูอีกทำไม? ภักพล ถือคติว่าไม่หาเรื่องคนกันเองจึงไม่เปิดโปงข้อพิรุณออกไป ยิ่งงีพ้อหนุ่มตีอินเตอร์รูปหล่อบ้านรวยคนนั้นก็เหมือนยืนอยู่คนละโลก กับคนธรรมดาอย่างพวกเขาอยู่แล้ว ไม่น่ามีอะไรต้องไปเกี่ยวข้อง

กันหรือก

จู่ ๆ บรรยากาศก็เงียบจนเกิดอาการอิหฺลัทธิเหลือขึ้นมา กาลกวีทำเป็นขอตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สกปรกออก และ เพราะอาจหายไปนานเมื่อเปิดประตูออกมาอีกทีจึงเหลือรูมเมต ของตนนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือเพียงคนเดียวแล้ว

“เห็นว่ามาท่าหมด ใ้พิชเลยมาลากใ้ภักคอกไปซื้อที่ซูเปอร์ฯ ข้างล่างด้วยกัน มันบอกว่าคืนนี้ไม่กวนแล้ว แยกย้ายไปนอน” ว่าที่ คุณหมอรายงานอย่างไม่ตกหล่นสมกับเป็นคนที่ทำอะไรด้วยความ ละเอียดรอบคอบเสมอ

ร่างโปร่งในชุดเสื้อกล้ามกางเกงบ็อกเซอร์พักหน้ารับส่ง ๆ ก่อนจะกระโจนขึ้นไปปิดขาเล่นโทรศัพท์มือถือบนเตียงเดี่ยวของ ตนเอง ระหว่างที่เขาพิมพ์ตอบกลับกับคนในแชตไปเรื่อย ๆ ก็มี ข้อความหนึ่งเด้งออกมาตรงหน้าจอ ‘Are you sleeping?’

เจ้าของห้องสนทนาที่เฟิ่งแอดเป็นเพื่อนกันเมื่อตอนเย็นนั้น ไม่มีชื่อ มีเพียงภาพสัญลักษณ์เป็นนาฬิกาทรายเรียงบงายหนึ่งอัน

กาลกวีก็ลลอกตาขึ้นสูงอย่างเบื่อหน่ายพลางจิ้มตัวอักษรตีรวน กลับไป ‘หลับแล้ว’

ทันใดนั้นอีกฝั่งก็ส่งสติ๊กเกอร์ตาหียพร้อมกับข้อความเป็น ภาษาไทยผิด ๆ ถูก ๆ มาให้ ‘ปอดแขน’

เขาเบื่อที่ตนเองเข้าใจที่ใ้ฝรั่งก็ต้องการจะสื่อโดยทันที ‘ปวดก็ไปกินยา แล้วก็นอนซะ ดึกแล้ว อย่ามากวนคนอื่นพักผ่อน’

‘Tomorrow morning, please, come to pick me up. ควบ รถไม่ไหว’

จู่ ๆ กาลกวีก็หลุดเข้ากับภาษาวิบัติออกมาก่อนจะพิมพ์แกล้ง

ออกไป ‘ควบรตไม่ไหว เดี่ยวจะเรียกม้าที่ชายหาดมาให้ควบ’

หน้าต่างสนทนากับเด็กนอกเต็มไปด้วยสติ๊กเกอร์ร้องไห้
อย่างน่าสงสารและตัดพ้อ ‘นายสัญญาว่าจะ Take care เรา’

‘ฉันมีแต่จักรยานไม่มีเบาะซ้อน’ กาลกิพิมพ์ไปแล้วก็คิดว่า
คงยากที่หนุ่มอินเตอร์จะเข้าใจจึงได้ลบแล้วพิมพ์ใหม่

‘จักรยานฉันไม่มีที่นั่ง My bicycle can not sit for two
persons’ ...แถมยังใจดีตอบเป็นภาษาอังกฤษข่อยๆ เพิ่มไปอีก

‘Never mind! นายมาใช้รถเรา จะส่ง Location ให้’

กาลกิพิมพ์คำตอบจะพูด เหมือนถูกล่อให้ตกหลุมรับปากอย่างไร
ไม่รู้ เขาส่งสติ๊กเกอร์โอเคไปให้ แล้วก็ต้องขมวดคิ้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
ด้วยความโมโหที่อีกฝ่ายได้คืบจะเอาศอกไปเรื่อย

‘มารบเรวหน้อย เราอยากกิน dim sum เขาเป่า ร้านหน้า
ผากชอยตอนเช้า’

‘ฉันไม่ใช่คนใช้นายนะ!’

ตรัยคุณที่เดินมาปิดสวิทช์ไฟห้องตรงผนังมองรูมเมตบนเตียง
ที่เดี่ยวอมยิ้มเดี่ยวดมึงทิ้งใส่หน้าจอโทรทัศน์มือถือพลางถามขึ้น
ด้วยความแปลกใจ

“มีงเป็นไบโพลาร์หรอวะ หรือคุยกับแฟน?”

นักศึกษาหนุ่มที่ตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์เถียงคนในแชตเงยหน้าขึ้น
มาถลึงตาใส่ “แฟนฟอง คุยกับคนกวนตีนอยู่”

กวนตีน?...แต่ก็ยังคุยกับมันอยู่ได้ไม่หลับไม่นอน ตรัยคุณ
ส่ายหน้าให้ท่าทางจะประสาทพอกันมากกว่า เขาขี้เกียจคุยอะไรอีก
เพราะพรงี้มีเรียนเข้าจึงมุดตัวเอาผ้าห่มคลุมศีรษะเพื่อหลบแสง
หน้าจอโทรทัศน์มือถือของเพื่อนร่วมห้อง กาลกิพิมพ์มัวแต่จจจจได้

คำกับคู่กรณีอยู่ค่อนข้างคั่นกระทั่งผลกลับไปจึงไม่เห็นข้อความจาก
อีกหน้าต่างที่คุยกันค้างไว้ก่อนหน้านี้ตั้งสวนขึ้นมา

‘กาล เดียวนี้ตัวเองไม่ค่อยสนใจเราเลยนะ’

‘จะเอาอย่างไรก็ว่ามา’

‘เลิกกันเลยใหม่ละ’...เพียงเสี้ยววินาทีประโยคนี้ก็ถูกลบออกไป
ไปโดยผู้พิมพ์

ถึงจะทะเลาะด้วยแป้นพิมพ์กันอยู่หลายชั่วโมงเมื่อคืน
สุดท้ายคนมีชนกติดหลังก็ขี้จรรย์านมาเย็นหนาวอยู่ได้คอนโดติด
ชายหาดของอีกฝ่ายจนได้ มันอยู่ห่างจากหอพักมหาวิทยาลัยเพียง
ห้ากิโลเมตรเท่านั้น แต่สำหรับพาหนะที่ใช้สองเท้าถีบก็ถือว่าไกล
เอาเรื่อง

กาลกวีนั่งยอง ๆ เล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ตรงขอบฟุตพาทหน้า
คอนโดกิ่งเซอริวิสอะพาร์ตเมนต์ให้เช่าขนาดใหญ่ กระทั่งมีใครบาง
คนเดินเข้ามาใกล้ เขาแหงนหน้าดูก็ถึงกับต้องเบือนหน้าหลบแสง
เจิดจ้าจากรอยยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวเรียงสวยนั้นทันใด คนเรา
ทำบุญมาไม่เท่ากันจริง ๆ เขาลุกขึ้นปัดฝุ่นที่กางเกงออกด้วยโบหน้า
บั้งตึงเล็กน้อยก่อนจะแบมือขอกุญแจรถของหนุ่มอินเตอร์

“บอกไว้ก่อนนะ ฉันก็เพิ่งสอบได้ใบขับขี่มา ไม่รับประกัน
ความปลอดภัย”

“Me too, เราก็เพิ่งสอบผ่านเมื่อสามเดือนที่แล้ว ประเทศไทย
นี้ขับรถทางขวายากจัง”

มิน่าถึงได้ไม่รู้จักระมัดระวัง! กาลกวีกระซอกกุญแจรถมาจาก
มือใหญ่พลางบ้วนน้ำให้อีกฝ่ายเดินนำไปที่รถยนต์จอดอยู่ไม่นาน

รถมินิคูเปอร์แต่งเท่ที่ขับได้เชื้องข้าไม่สมตัวก็ค่อย ๆ มาจอดหน้าตึกแถวที่ขายอาหารเช้าแบบจีนตามที่เจ้าชายจอมเยอะรบเร้าจนได้

ทั้งสองเดินเข้าไปหาที่นั่งในร้านแล้วจิ้มเมนูสั่งอาหารด้วยความหิว นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจสาขาการจัดการมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาแปดโมงกว่าแล้วจึงเปรยขึ้น

“ให้เวลานายกินไม่เกินยี่สิบนาที ฉันมีเรียนตอนเก้าโมง”

“เราก็มีตอนเก้าโมง” ธาวิณิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอียงศีรษะใส่ชื่อน่าเอ็นดู “นายจะมา Have lunch กับเราด้วยไหม”

กาลกวีเลิกคิ้วขึ้นอย่างกวนประสาท “นายไม่มีเพื่อนคนอื่นหรือไง แต่ฉันมี เสียใจที่ต้องบอกว่าดูแลตัวเองไปเถอะ แค่ต้องมาตามไปรับไปส่งนายช่วงนี้ฉันก็ใช้ชีวิตลำบากจะแย่แล้ว”

เด็กนอกก้มหน้าลงพร้อมกับบีนปากคล้ายผิดหวังอย่างหนัก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้ถามอะไรอีกเพราะพนักงานเดินมาวางเข่งติ่มซำร้อน ๆ บนโต๊ะให้พอดี กาลกวีหยิบซาลาเปาไส้หมูแดงเข้าปากพลางมองคนแซนเจ็บที่นั่งตรงข้ามพยายามใช้มือซ้ายจับตะเกียบอย่างทุลักทุเล พอคิบลั่น ๆ อยู่หลายทีพอเจ้าประคุณก็หงุดหงิดเอาตะเกียบจิ้มเข้ากลางตัวสะเก๋ามันเสียเลย ก่อนจะถูกระบายอีกคู่ของเพื่อนร่วมโต๊ะอาหารตีมือด้วยความเหลืออด

“ใครสั่งใครสอนให้ใช้ตะเกียบปักของกินแบบนี้ คนจีนเขาถือว่าไหวผี Ghost นะ Ghost รู้จักไหม!”

ธาวิณิ่งมอมองผิวมือขาวผ่องที่มีรอยแดงนิด ๆ พลางเหลือบตามองคนดูใส่อย่างน้อยใจ “I...I don't know. ไม่มีใครเคยบอกเรานี่”

เห็นใบหน้าหล่อเหลาหมองลงกาลก็เกิดความสงสารขึ้นมา เขาหันไปขอซ้อนล้อกับพนักงานให้ หลังจากมองไฉ่ฝรั่งแก้ไขมือข้างที่ไม่ถนัดพยายามตัดเกี่ยวกั๊วออกเป็นท่อนแล้วก็ต้องพินลมหายใจออกจุกพริตใหญ่ เขามองซ้ายมองขวาดูว่าไม่มีใครรู้จักจึงรีบจัดแจงใช้ซ้อนล้ออีกคู่ช่วยหันตี๋มซ่าที่เหลือให้ทั้งหมดเพื่อให้ง่ายต่อภารกิจ

ธาวิณกลับมาสดใสอีกครั้ง ธิบจิมอาหารเข้าปากก็ด้วย แถมยังใจดีกับบางชิ้นไปวางที่จานคนปากร้ายใจดีอีกด้วย กาลก็คาบหลอดดูดูน้ำในปากขณะที่มองเจ้าชายภาคินเตอร์กินอย่างเอร็ดอ่อยก็ให้รู้สึกเหมือนเลี้ยงลูกยังงพิกล

“นี่...ทำไมนายถึงกลับมาเรียนที่ไทย”

“ปีที่แล้วเรากลับมาเยี่ยม Grandmom ที่ป่วยอยู่ hospital อยู่เป็นเดือน ได้ไปเที่ยวตั้งหลายที่ จนมาทะเลที่นี้ก็ชอบมาก So calm and relax คนก็ใจดี อาหารก็อ่อย ความจริงเราเป็น Freshman ที่ UCLA แล้ว แต่ก็ขอ Aunt มาเรียนต่อที่ไทยแทน”

“แปลกคน อยู่เมืองนอกสบายกว่าตั้งเยอะ จะมาทนลำบากที่นี้ทำไม แต่ที่บ้านนายก็อูตสำห่อนุญาตนะ ฉันทะนับถือจริง ๆ”

เด็กนอกยิ้มกว้างจนดวงตาโค้งหยี “ป่าเราแต่งงานแล้วก็ย้ายไปอยู่กับ husband ที่อเมริกาหลายสิบปีแล้ว เขาเลี้ยงดูเราแบบคนที่นี่ ให้ freedom and respect ในการตัดสินใจและใช้ชีวิตทุกอย่าง”

กาลก็ฟังแล้วก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยปล้นปากไวถามขึ้น “นายอยู่กับป่าที่นั่นหรือ แล้วพ่อแม่ล่ะ”

“Car accident นะ เสียแล้วทั้งคู่ since I was 7 years old.”

คนฟังถึงกับสឹมกลืนน้ำในปาก แต่พอเห็นท่าทางที่ยังดูสบาย ๆ ของอีกฝ่ายแล้วเขาก็ค่อยสงบใจลง “เออ...ขอโทษนะ ฉันไม่รู้ เสียใจด้วย”

“นายไม่รู้นี่ จะขอโทษทำไม” ธาวิณใช้ส้อมจิ้มหมูห่อสาหร่ายชิ้นสุดท้ายเข้าปากกลืนก่อนจะเอ่ยที่เล่นที่จริงด้วยรอยยิ้มที่อ่านไม่ออก “ถ้านายอยากรู้จักกันมากกว่านี้ก็มากินข้าวด้วยกันทุกวันสิ”

กาลกวีดลิ่งตาใส่อัฟรังเก็บเพื่อนไม่คบที่ชวนเปลี่ยนเรื่องเสียคือ ๆ อย่างหมั่นไส้ “ไม่ต้องตั้งใจที่มีคนหันของให้กิน นายเป็นเด็กหรือไง อยากมีคนเอาใจก็หาแฟนที่นี้สักคน”

ธาวิณทำมือเป็นสัญลักษณ์ป็นขี้มาตรงนักศึกษาหนุ่มหน้ามนที่นั่งฝั่งตรงข้ามพร้อมกับหัวเราะขึ้น “Good Idea! แต่ตอนนี้ยังหาไม่ได้ นายก็อย่าเพิ่งทิ้งเราไปตอนนี้สิ”

ฟังแล้วก็ไม่รู้มีอะไรแปลกตรงไหน อาจเพราะเจ้าตัวมาอยู่ที่นี้ตัวคนเดียว อีกทั้งมหาวิทยาลัยก็เพิ่งเปิดเรียนมาสัปดาห์เดียว คงจะยังไม่ค่อยมีใครกล้าเข้าใกล้...ก็มีออราวิบวิบสว่างจ้าเสียขนาดนี้ คนคงกลัวว่าถ้าริบเข้ามาตีสินจนเกินไปจะถูกนิทาเอาได้

...แต่ก็ไม่ใช่เรื่องของเขาต้องคิดแทนอยู่ดี

“ฉันรับปากแค่นั้นก็แค่นั้น” กาลกวีพูดตบตบพร้อมกับเรียกพนักงานมาคิดเงิน ถึงตอนนี้จะไม่ใช่ลูกคนร่ำรวยที่ไหนแต่ก็ควักเงินหลักร้อยเลี้ยงคู่อรณีได้ จากนั้นเขาก็ขับรถมินิคูเปอร์ของอัฟรังกลับมาจอดหลังตึกเรียนภาคอินเตอร์ที่ไกลหูดตาชาวบ้านเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัยก่อนจะวิ่งหน้าตั้งไปที่ตึกเรียนของตัวเองที่อยู่อีกฝั่งถนน เพราะกลัวเข้าห้องเรียนสาย

อาจารย์ปล่อยตัวนักศึกษาตอนเที่ยงตรงพอดี แต่หลายคนยังนั่งจับกลุ่มคุยกันเรื่องการบ้านที่ได้รับมอบหมายมา กาลกวีทยอยเก็บหนังสือเข้ากระเป๋าไปขณะที่ฟังเพื่อน ๆ ตามกันว่าวันนี้จะไปกินอาหารกลางวันที่ไหนกันดี เขากอดกระเป๋าไปได้ ทำตาล้อกล่อกเล็กน้อยก่อนจะโผล่ขึ้นมากลางวง

“กูอยากกินส้มตำไก่อ่างที่โรงอาหารกลาง”

“โห ไม่เอาอะ เที่ยงกว่าแล้วคนคงมหาศาลหาที่นั่งยาก” เพื่อนนักศึกษาชายคนหนึ่งแย้ง แต่กลับมีหญิงสาวผูกผมหางม้าท่าทางทะมัดทะแมงเห็นด้วย

“ไปดิ กูอยากกินแซ่บ ๆ พอดี ชื่อไก่อัดครั้งตัวมาแซ่บกััน” เธอพูดมึนกับเพื่อนที่เพิ่งจะเจอกันได้ราวสองสัปดาห์หาอย่างไม่มีความชัดเจน

“ถ้างั้นก็แยกกัน พวกกูไปได้ตักเหลียงตักว่า อยากแดกข้าวหมูแดงวะ”

เมื่อตกลงตามนั้นพวกเขาแยกย้ายกันไป กาลกวีเดินไปพร้อมกับรวิยาหรือหวาน ที่ดูสนิทกันกว่าคนอื่นเพราะมีที่มาจาก การรับน้องสาขาวันแรก รุ่นพี่ให้หลบตาจับพวกปีหนึ่งมาขึ้นเรียงแถวหันหน้าเข้าหากัน ถ้าเปิดตาแล้วได้ใครคนนั้นจะต้องเป็นบัณฑิตคอยดูแลกันตลอดหนึ่งปีไม่แบ่งแยกหญิงชาย

รวิยาเป็นสาวสวยติดจะห้าว ชอบสวมกระโปรงพลีทยาวเท่าเข่ากับรองเท้าผ้าใบ ผิวสีน้ำผึ้งดูเหมาะเจาะกับดวงตากลมโตคมเข้ม ช่วงสองสามวันแรกที่คุยกันผ่านข้อความทางโทรศัพท์มือถือก็มีความประดักประเดิดกันอยู่บ้าง แต่ด้วยนิสัยตรง ๆ จริใจของทั้งคู่ทำให้เข้ากันได้อย่างรวดเร็ว จึงชอบไปไหนมาไหนด้วยกันจน

ถูกเชื่อว่าจับกันอยู่

“ไอ้ห้า คนเยอะอย่างกับฝูงลิง จะหาที่นั่งยังงัยละเนี่ย”

กาลกวีเหล่มองคนที่สบถหยาบคายได้เป็นธรรมชาติที่สุด...
เชื่อเถอะ ชายหญิงบางคนก็เหมาะจะเป็นแค่ ‘เพื่อน’ กันจริง ๆ

“ไปยืนกดคันชาวบ้านแล้วกัน เดี่ยวก็มีคนลุก” เขาเดินนำ
เข้าไปอย่างไม่ลังเล อันที่จริงโรงอาหารกลางนี้ไม่ใช่โรงที่ใหญ่ที่สุดใน
มหาวิทยาลัย แต่เป็นโรงที่อยู่ใจกลางตึกเรียนนอกประสงค์ของ
พวกนักศึกษาต่างหาก ถ้าซี้เกียจใช้บริการรถเวียนหรือขับรถไป
ที่อื่น ตรงนี้ก็ถือว่าสะดวกสบายที่สุด

ระหว่างที่ยืนรอคนกินเสร็จเขาก็คอยสอดส่ายสายตาไปทั่ว
บริเวณราวกับมองหาอะไรอยู่ ไม่นานแขนเสื้อของเขาก็ถูกระตุก
เพื่อนสาวผิวสีน้ำผึ้งบู้คางพ่ายกพืดไปตรงทางเข้าอีกด้านที่มี
นักศึกษากลุ่มหนึ่งเดินเข้ามา

“ออร์ชาววิ้งกระเจาย อย่างกับดาวล้อมเดือน” รวียาเอ่ย
ล้อพอกเด็กภาคอินเตอร์ที่การแต่งตัวและกระเป๋าราคาแพงที่
ประโคนหัวกันมานั้นช่างแตกต่างจากภาคปกติเช่นพวกเขา โดยเฉพาะคนที่สาว ๆ
พร้อมใจกันตั้งฉายาให้ว่าเจ้าชายตั้งแต่แรกเห็น
ในวันรวมภาคนั้น

กาลกวีหันมองตามแล้วก็ต้องนิ่งไป คิ้วเรียวได้รูปขมวดเข้าหา
กันอย่างไม่รู้ตัว ภาพของไอ้ฝรั่งเก๋ห้อยเฟือกแขนที่มีเพื่อนทั้งชาย
หญิงเดินพุดคุยคุสนิทสนมเข้ามาในโรงอาหารพร้อมกัน มันช่าง...
ช่างเสียเวลารู้สึกเป็นห่วงจริง ๆ!

รวียาก็เหมือนผู้หญิงคนอื่นที่ชอบมองหนุ่มหล่อเป็นอาหาร
ตา เธอมองเจ้าชายไทม์ยิ้มกว้างโชว์ฟันขาวด้วยความเปลิดเปลิน

ก่อนจะหันกลับมาสะดุ้งโหยง

“มึงเป็นไรวะ โมโหหิวระอะ”

“เออ หิวมาก! มึงไปนั่งจอบที่ก่อน เดี่ยวกูเดินไปสั่งร้านป่าให้ กาลกวีตันหลังผอมของเพื่อนให้นั่งลงตรงโต๊ะที่ว่าง จากนั้นก็เดิน หันหลังแทรกกลุ่มนักศึกษาที่เดินเบียดกันขวักไขว่ออกไป

หลังจากที่เขียนสั่งเมนูส้มตำไก่ย่างเสร็จเขาก็มายืนต่อแถว ชื่อน้ำอีกร้านที่อยู่ไม่ห่างกันนัก ท่ามกลางกลิ่นเหม็นและกลิ่นกาย อันไม่ค่อยพึงประสงค์ของวัยรุ่นอากาศร้อน กลิ่นน้ำหอมนุ่มนวล อันเป็นเอกลักษณ์ที่ตนนั่งดมในรถคันเดียวกันมาตั้งแต่เช้าก็กระจาย ออกมาจากใครคนหนึ่งที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง

“น้ำอะไร test good?”

“ไม่รู้...” นักศึกษาสาขาการจัดการตอบโดยที่ไม่เหลียวกลับไป มองคนถามสักนิด

“งั้นเอาเหมือนนาย”

“ถ้าคิดเองไม่เป็นก็ให้พวกเพื่อนของนายช่วยเลือกให้นูน” กาลกวีพูดอย่างไม่ใส่ใจ ยังไงก็รู้จักกันเพราะความรับผิดชอบอยู่แล้ว เมื่อถึงคิวเขาก็สั่งน้ำที่อยู่ในถังตักวางเรียงรายกันอยู่ แต่พอ พี่สาวร้านน้ำถามไ้หนุ่มหล่อข้างหลังว่าจะเอาอะไร เจ้าตัวกลับ ทำท่าคิดไม่ตก ทำให้ชาวบ้านที่ยืนรอถัดไปเริ่มทำหน้าหงุดหงิด

ธาวินทำหน้ามึน เขาอยู่เมืองไทยมาหลายเดือนแล้วก็ได้ แปลว่าเคยลองอาหารหรือเครื่องดื่มทุกชนิดที่มีขายนี่นา จึงไม่ เข้าใจว่าทำไมเพื่อนใหม่ถึงช่วยแค่นี้ก็ไม่ได้

“นายก็เป็นเพื่อนคนหนึ่งนี่ Please, choose one for me.”

คล้ายถูกกดดันจากทั้งคนขายและนักศึกษาที่รอคิวที่ยืนมอง

เขาเป็นตาเดียว กาลกวีทำหน้าที่มึงทิ้งพล้นยกมือขึ้นน้ำตกล้นน้ำตาล
 แซ่ผลไม้ไปหนึ่งชนิดก่อนจะยัดแก้วพลาสติกใส่มือหนุ่มอินเตอร์

“So, what is this?”

“ลำไย!” เขาถลึงตาพร้อมกับพูดไม่เบาแน่ ทำเอาคนรอบข้าง
 ที่เข้าใจศัพท์ฮิตของวัยรุ่นลอบหัวเราะกัน จากนั้นก็เดินสะบัดตัวทิ้ง
 เจ้าชายไหมี่ให้ยื่นยกแก้วสองเนื้อผลไม้ที่ลอยอยู่ในแก้วอย่างพินิจ
 พิเคราะห์ยกใหญ่

“Longan?”...ก็แค่ลำไย ตลกอะไรกัน?

บรรยากาศขานั่งรถกลับคอนโดข้างแตกต่างจากขาไป
 มหาวิทยาลัยตอนเช้าอย่างสิ้นเชิง สรรถิเหล่มองผู้โดยสารข้างคน
 ขับที่กอดอกเขิดคางหน้าตาบุดั้งอยู่ตรงเบาะ รีมผีปากบางเม้ม
 เข้าหากันเพื่อสะกดรอยยิ้มขบขันเอาไว้ เขาหันกลับไปมองถนนตรง
 หน้าที่มีมืดลงก่อนจะถามขึ้น

“จะถึงคอนโดอยู่แล้ว สรุปรว่านายอยากกินอะไร จะได้แวะให้”

“I’m not talking to you!” หนุ่มตีสะบัดหน้าแง่อนไปทาง
 หน้าต่าง

ถ้าเป็นเด็กทำคางน่า้อ แต่ผู้ชายตัวโตทำแล้วกลับดูน่าถึบ
 มากกว่า กาลกวีทำหน้าที่ละเหยใจพลางตัดสินใจเลียขไปที่ร้านขาย
 ข้าวแกงแห่งหนึ่งทีจ้อดรถได้ เขาเข้าเกียร์ตัว P พลางหันมาพูดลาก
 เสียงต่ำติดจะอ่อนลงให้

“นายเข้าใจผิดไปเอง ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นสัก
 หน่อย”

“You’re liar...เราถามเพื่อนมาแล้ว นาย ‘รำคาญ’ เรา แค่เรา

อยากให้แนะนำ common Thai drink ให้หน่อยมันน่ารำคาญมาก
นักแหรอ นายทำเราแซนเจ็บแล้วยังไรน้ำใจอีก So heartless!”
ธาวิณหันหน้ากลับมาเผชิญพร้อมกับบ่นใส่เป็นคอมโบเซต

“นายเด่นดังเป็นดาวเป็นเดือนแบบนั้น ฉันไม่อยากถูกจับจ้อง
ไปด้วยนี่นา อยู่ในมหาวิทยาลัยก็ช่วยทำเป็นไม่รู้จั๊กกันเถอะ เพื่อน
นายมีเยอะแล้วไม่ต้องรวมฉันเข้าไปด้วย นอกจากความรำบิิดชอบ
ที่ทำให้นายเจ็บตัวเราก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีก เข้าใจไหม”

ธาวิณฟังแล้วก็เงิบไปเนิ่นนาน ไม่รู้เพราะอึ้งหรือสมองกำลัง
แปลผลทางภาษาอยู่ ในที่สุดเขาก็ผ่อนลมหายใจออกมาบางเบา
ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่ว

“นี่กว่าเราจะเป็เพื่อนกันแล้วเสียอีก”

“นาย...นายอยากเป็นเพื่อนกับฉันแหรอ” นักศึกษาสาขาการ
จัดการอ้อมแอ้มถาม บางทีในหัวไอ้ฝรั่งเกีนี้อาจจะไม่ได้คิดอะไร
เลยก็ได้ เป็นเขาที่คิดมากไปเองว่าอีกฝ่ายแค่อยากแค้นที่ตน
เป็นต้นเหตุทำให้บาดเจ็บ

“Why is hard to be friend with you? การเป็นเพื่อนกัน...
มันยากอย่างนั้นเชียวหรือ”

กาลกวินิ่งไป...เขาแค่ไม่ชอบยุ่งกับพวกโดดเด่นในสังคมเป็น
พิเศษเท่านั้น แต่ตอนนี้ราวกับตัวเองเป็นพวกสำคัญตัวผิดอย่างไร
ไม่รู้ ดวงตาเรียวเหลือบมองหนุ่มหล่อที่นั่งเฝ้าปากท่าทาง
เคร่งเครียดอยู่ด้านข้างแล้วกำพวงจิตใจก็ดูจะอ่อนลงเล็กน้อย

“งั้นเราก็เป็นเพื่อนแบบคนรู้จั๊กกันผ่าน ๆ ก็ได้ อยู่ใน
มหาวิทยาลัยก็ไม่ต้องเข้ามาทักมากจนเกินเหตุ ฉันไม่ได้รำคาญนาย
แต่รำคาญสายตาสอดรู้ของพวกเพื่อนรอบข้างนายมากกว่า วันนี้

ที่โรงอาหารพวกมันก็คงเอาไปพูดกันแล้วว่านายมาคุยกับฉันทำไม”

“Who’s care?”

“ฉันนี่ไงที่แคร์...ฉันไม่ชอบการนินทาและไม่ชอบการตกเป็นเป้าสายตาของใคร ชอบใช้ชีวิตเรียบง่ายสบาย ๆ Understand?”

“เข้าใจ” ธาวิณพยักหน้ารับก่อนจะเผยรอยยิ้มกว้างกวนประสาทออกมา “เหมือนเราเป็น Secret couple แอบคบกันเลย”

ในที่สุดกาลกวีก็ทนไม่ไหว ยกมือขึ้นโบกหลังหัวทุยของเพื่อนหมาด ๆ ไม่เบานัก “ฉันอยากจะแหวกสมองนายดูจริง ๆ ว่าข้างในมีอะไรอยู่!”

หนุ่มดีเอ็นเตอร์ลูปท้ายทอยตัวเองเสร็จก็เปลี่ยนเป็นลูปห้องแทน คนดูแลจำเป็นเขม่นไ้คนบ่นหิวทั้งที่เมื่อก็ถามว่าจะกินอะไรก็ไม่บอก ก่อนจะลงไปซื้อเป็นกับข้าวใส่ถุงสองสามอย่างเพื่อไปเทใส่ชามกินที่ห้อง

ความจริงเขาอยากจะทำจักรยานกลับหอลเลย แต่เจ้าชายแซนพิการก็บอกอาหารซื้อมาเยอะแยะให้อยู่กินด้วยกันก่อน กาลกวีทนเสียน้ำย่อยในกระเพาะไม่ไหวจึงยอมตามคนชวนขึ้นไปข้างบนอย่างใจง่าย คอนโดหรูแห่งนี้ด้านหลังติดกับชายหาด จึงได้กลิ่นทะเลและเสียงคลื่นซัดสาดมาเป็นระลอกอย่างชัดเจน ธาวิณเดินนำขึ้นไปชั้นลิบลิปลางกดรหัสปลดล็อกประตูเปิดเข้าไป

“ตามสบาย...Make yourself at home.” พุดจบเขาก็ขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองในห้องนอน

กาลกวีถอดรองเท้าผ้าใบคู่เขรอะด้านหน้าก่อนจะใช้เก้าอี้เหยียบย่องไปบนพรมสวยกลางห้องด้วยความระมัดระวัง ห้องพักหนึ่งห้องนอนนี้ก็กว้างขวางพอสมควร การตกแต่งด้วยสีขาวดำนั้น

เรียบง่ายแต่ก็ดูรู้ว่าเป็นของมีราคา เขาถือวิสาสะเดินเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ไม้ที่กั้นเป็นส่วนห้องครัวเล็กๆ เพื่อเทอาหารใส่จานนำไปอุ่นในไมโครเวฟให้

จากนั้นก็ยกมาวางไว้บนโต๊ะอาหารขนาดสี่ที่นั่งที่ตั้งชมวิวทะเลริมหน้าต่างกระจกใสขนาดใหญ่ ธาวิณซึ่งสวมเสื้อยืดกางเกงขาสวมส่วนเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบน้ำอัดลมออกมาสองกระป๋องด้วยมือข้างเดียว เขาดึงเก้าอี้แล้วนั่งลงโดยมีอีกคนนั่งรอกินอาหารอยู่ก่อนแล้ว

หนุ่มอินเตอริ้ใช้ปลายนิ้วเกี่ยวฝากระป๋องเปิดก่อนจะยกขึ้นดื่ม ทั้งที่สายตานั้นยังไม่ละไปจากร่างสูงโปร่งในชุดนักศึกษาที่ก้มหน้าก้มตาอัดข้าวเข้าปากคล้ายอยากกินให้หมดเร็ว ๆ ริมฝีปากหนาได้รูปหยักยิ้มบางเบา...ถึงอีกฝ่ายจะอยากกริบกลับไปก็จะขาด แต่บรรยากาศเงียบ ๆ ที่ได้นั่งคุยนั่งเถียงกันเรื่องไร้สาระแบบนี้ก็ไม่เลวทีเดียว

“นี่ อาทิตย์หน้าฉันจะไปถอย...ไปซื้อมอเตอร์ไซด์แล้วนะ สนใจอยากนั่งซ้อนท้ายไปซิ่งกับพี่ไหมน้อง” พอห้องอิมกอลก็ก็ดูจะอารมณ์ดีขึ้นถึงกับเอ่ยแซว ทั้งที่ชั่วโม่งก่อนยังไม่อยากจะเป็นเพื่อนกับไอ้ฝรั่งเก๋นี่อยู่เลย

“I’m older than you ครับ น้องกอล” ธาวิณหลุดหัวเราะเมื่อคนที่นั่งตรงข้ามยิ้มจมูกใส่อย่างหมั่นไส้ “ไปสิ แต่ขอใส่ Helmet ด้วยนะ ถนนเมืองไทยน่ากลัวแล้ว แต่คนขับไม่น่าไว้ใจยิ่งกว่า”

“ทำเป็นล่ำบัดลำนวน พุดไทยให้ชัดก่อนเถอะ ไอ้ตีฝรั่ง!”

พวกเขาได้คารมกันสักพักจนอาหารเริ่มย่อย นักศึกษาที่ต้องกลับหอก็ขอตัวกลับ เคราะห์ดีที่จักรยานของตนนั้นติดไฟหน้าไว้

การที่ลัดเลาะกลับตามชอกชอยจึงไม่อันตรายเท่าไร ธาวิณขมวดคิ้วมองพาหนะสองล้อในเงามืดช่วงหัวค่ำก่อนจะเอยด้วยความเป็นห่วง

“เราผิดเองไม่น่าชวนนายอยู่จนมืด นายขับรถเรากลับไปใหม่ พรุ่งนี้ค่อยขับมารับเราที่นี่”

“รถนายเด่นจะตาย เตียวได้เกิดข่าวลือว่าเรามี Something wrong กันหรือ” กาลกวีพูดปนขำก่อนจะโบกมือลาอีกคนแล้วถีบจักรยานออกไป

“พรุ่งนี้เจอกันเวลาเดิม ไปละ”

สุดท้ายถึงจะซื้อมอเตอร์ไซค์คันใหม่มาแล้วแต่ก็ยังไม่ได้ ขี่ไปเรียนอยู่ดีเพราะกลัวคนแซนพิการชั่วคราวจะนั่งซ้อนไม่ถนัดตกลงถนนไป กาลกวียังคงทำหน้าที่สารพัดไปรับไปส่ง เป็นเพื่อนกินข้าวตอนเช้าและบางมื้อตอนเย็นให้หนุ่มอินเตอร์ยาวไปอีกสองสัปดาห์ กระทั่งเพื่อนรอบตัวเริ่มสงสัยในพฤติกรรมหลบซ่อนแปลก ๆ เข้า

พศุขยืนอ้าปากหาขณะรอรูมเมตที่ลิ้มของที่ห้องซ้อมมอเตอร์ไซค์ไปเรียนพร้อมกัน เขาเหลือบมองเพื่อนที่มาจากโรงเรียนเดียวกันกำลังคร่อมมอเตอร์ไซค์สีแดงคันใหม่เอี่ยมพลางถามขึ้นอย่างสงสัย

“มีงมีเรียนคาบสิบโมงไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ไปแดกข้าวต้มเลือดหมูที่หน้ามอกับพวกกูก่อน”

กาลกวีชะงักมือที่สวมหมวกกันน็อกเล็กน้อยก่อนจะรีบกดปุ่มสตาร์ทเครื่อง “กู...กูมันไ้หวานไว้ มีทำรายงาน จะไปห้องสมุด

กันก่อน”

“หวาน? อ้อ เพื่อนผู้หญิงคนนั้น” นักศึกษาคณะวิศวกรรม-
ศาสตร์คลี่ยิ้มกะลัมกะเหลี่ย “สนิทกันขนาดนี้ คิดอะไรกันหรือเปล่า
เนี่ย มึงระวังเถอะ พายุลมหឹងจะพัดเข้าฝั่งมาจากกรุงเทพฯ”

“เพื่อเจ้อแล้ว กูไม่อยากรมีแฟนเป็นผู้หญิงที่เตะกันตัวเองได้
ด้วยตีนเปล่า ไปละ เสียเวลาคุยกับมึงฉิบหาย” พุดจบเขาก็บิดเร่ง
เครื่องพามอเตอร์ไซค์พุ่งออกไปทันที จึงไม่ทันได้ยินเสียงที่ตั้งใจ
หลังกมา

“ไ้กกาล เขาว่าเกลียดอะไรจะได้ยั้งนั้นนะ ไ้กูจะรอดู!”

ที่กาลกรวีรีบออกจากห้องตั้งแต่เจ็ดโมงเพราะต้องไปรับไอ้ฝรั่ง
เก็ที่ดำริว่าอยากกินร้านรถเข็นกาแฟไ้ลวกขนมปังปิ้งที่ตลาดเช้า
ถ้าจะสงสัยว่าเขากับรวิยาคิดอะไรกันเกินเพื่อน พดติกรรมตามใจ
นายธาวินยิ่งกว่าแฟนของเขายังน่าสงสัยเสียกว่าอีก

อาจจะเป็นเพราะกับอีกฝ่ายที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมไทย
แท้ ๆ เห็นอะไรแปลกตาหน่อยก็ทำตาโตด้วยความตื่นเต้นดีใจไป
หมด มันจึงดูใสซื่อ น่าเอ็นดู ชวนให้ใจอ่อนยอมทุกคำขอร้องอยู่
ร่าไป

กาลกรวีพามินิคูเปอร์มาจอดตรงลานหลังตึกใต้ต้นไม้ที่
ไม่ค่อยมีผู้คนเช่นเคย เขาหันไปเอื้อมหยิบกระเป่าเป้ที่เบาะหลัง
ก่อนสายตาเจ้ากรรมจะเห็นรอยอะไรบางอย่าง

“ไ้ลวกเลอะตรงนี้” นักศึกษาสาขาการจัดการซั้รอยคราบ
เหลืองตรงคอปกคนที่นั่งอยู่ด้านข้างก่อนจะบ่นตามประสา “ฉัน
บอกแล้วว่าให้ยกแก้วรอกเข้าปากไปเลย ใช้ช้อนกาแฟอันเล็กนิด

เดียวตักกินอยู่ได้”

ธาวิณพยายามก้มมอง ขณะที่อีกมือก็เปิดลิ้นชักใต้คอนโซล หยิบห่อกระดาษเปียกออกมา แต่ด้วยความไม่ถนัดเงอะงะก็ทำให้ สารติจำเป็นทนไม่ไหวต้องแย่งกระดาษมาถูเช็ดให้แทน หนุ่มตีฝรั่ง มองปลายจมูกโด่งรึ้นและขนตาหนาเป็นแพของคนทีโง่โง่หน้า เข้ามาใกล้ ประกายดวงตาคมคล้ำยจะทอแสงอ่อนลงมาอย่างไม่รู้ ตัว

กาลกวีดู ๆ เช็ด ๆ จนรอยคราบน้ำนั้นจางลงไปเกือบหมดก็ยึด ตัวขึ้น แต่แล้วก็ต้องพะเพระจมูกเกือบจะชนเข้ากับริมฝีปากหนา ได้รูปของเด็กนอกเข้า

“ตกใจหมด ก้มลงมาชะใกล้เชียว!” เขาโยนกระดาษเปียกใส่ ถังขยะในรถก่อนจะเอี้ยวตัวไปหยิบกระเป๋าเป้ด้านหลังอีกครั้ง

“I just want to check. เรากลัวนายเช็ดไม่หมด”

“รีบ ๆ ลงไปเลยฉันทัดเพื่อนไว้ที่ห้องสมุด” ตอนนั้นไม่รู้ว่าใคร เป็นเจ้าของรถกันแน่ หลังจากไล่คนแซนพิการข้างหนึ่งลงไปแล้ว กาลกวีก็กดรีโมตล็อกรถแล้วเก็บใส่กระเป๋าเดินแยกจากไปทันที ขณะที่เดินอยู่ทางเดินใต้ตึกที่เชื่อมต่อไปถึงห้องสมุดกลางเสียง กระแอมกระไอก็ดังขึ้นดกเสียงก่อน

สาวหัวดำประจำสาขาแก้วออกมายืนจังก้าขวางร่างสูงโปร่ง เธอหรือตาจ้องโง่หน้าหล่อเหลาของเพื่อนสนิทก่อนจะลากเสียงต่ำ ถามขึ้น

“ทำไมมอเตอร์ไซค์คันใหม่ของมึงถึงแปลงร่างเป็นรถมินิ-คูเปอร์พร้อมตุ๊กตาหน้ารถเดือนภาคอินเตอร์ไปได้วะ”

กาลกวีใช้เวลาประมวผลช้าไปห้าวินาที เขาค่อย ๆ เบิกตา

กว้างขวางด้วยความตกใจ “เซี่ย...มึงเห็นแล้วหรือ ไอ้หวาน!”

“แหม ร้องอย่างกับถูกจับชู้ได้” วิชาหัวเราะลั่นก่อนจะถูกเพื่อนชายลากไปคุยกันที่มุมตึกร้างผู้คน “ตอนคนในสาขาพูดถึงเจ้าชายไทม์ มึงก็ไม่มีความเห็นเหมือนไม่รู้จักกัน สรุปเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่”

กาลกวีทำหน้าที่แข็งจัด ยอมเล่าให้ฟังถึงต้นสายปลายเหตุทั้งหมดโดยตัดตอนเรื่ององง้อให้เป็นเพื่อนลับ ๆ กันออกไป

“มันขับรถสาดโคลนใส่กู กูขี่จักรยานตามไปเอาเรื่อง แต่เลือกเส้นลัมทำแขนมันเจ็บ ก็เลยต้องรับผิดชอบช่วยขับรถไปรับไปส่งมัน จนกว่าจะถอดเฟืองก็เท่านั้น”

“ให้เพื่อนคนอื่นในภาคช่วยไม่ยากกว่าขอให้มึงช่วยหรือไง”

“กูก็คิดแบบนั้นแหละ แต่ไอ้ฝรั่งดองมันดำหาว่ากูเป็นคนไม่รับผิดชอบ ทำผิดแล้วไม่รู้จักชดใช้”

หญิงสาวฟังแล้วก็เอียงศีรษะ รู้สึกว่ามันก็สมเหตุสมผล แต่เหมือนมีตรงไหนไม่ถูกต้องสักอย่าง “เรื่องแค่นี้ มึงต้องทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ กแล้วถูกจับได้ว่ารู้จักกันทำไมวะ”

“ก็มันกับกูเหมือนคนจะเกี่ยวข้องกันทางไหนไหมละ ถ้าคนรู้อีกจะเริ่มขุดคุ้ย แล้วก็จะรู้ว่ากูเป็นคนทำพ่อเทพบุตรของคณะเจ็บตัว ตัวกูอาจจะถูกสาว ๆ จับไปบูชาตัณหา กูแค่อยากใช้ชีวิตสงบ ๆ ไปอีกสี่ปีเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรวะ”

“มึงนี่...คิดเยอะ คิดมาก น่าดูเนอะ ถึงจะโดนนินทาไปบ้าง แต่ก็พูดกันไม่นานนหรอก เดี่ยวพอมีเรื่องใหม่มา คนก็ลืมกันหมดเอง”

“ก็กูไม่ชอบนี่ ถ้ามีทางไหนป้องกันได้กูก็ป้องกันไว้ก่อน อี

อาทิตย์หนึ่งหมอกก็มันไปถอดเปลือกแล้ว หน้าที่ขับรถของกูก็จบ”

Introvert...บางคนก็มีกำแพงและลิมิตในการใช้ชีวิตในรูปแบบของตัวเอง ไม่สามารถเอามาตรฐานความคิดใครมาตัดสินได้ ไม่เช่นนั้นไอ้กาลที่รูปร่างหน้าตาดีขนาดนี้คงเด่นดังเป็นที่รู้จักไปนานแล้ว หญิงสาวยกมือตบที่ปากกว้างเบาๆ เข้าใจในความลำบากใจนี้

“กูเป็นเพื่อนมึง กูไม่ใช่คนปากมาก มีอะไรก็ปรึกษากันได้ทุกอย่าง”

“ชอบใจมากเว้ย จริงๆ มันก็ไม่มีอะไรหรอก แต่กูไม่ชอบไปเอง อุดทนอีกแป๊บเดียวก็จบแล้ว” กาลกวีไหวไหล่เหมือนไม่ใส่ใจ แม้ตัวเขาจะรับปากเป็นเพื่อนกับธาวิณไปแล้ว แต่ถ้าไม่เจอกันทุกวัน อีกฝ่ายที่โดดเด่นเป็นเดือนในหมู่ดาวแบบนี้ก็คงกลับไปอยู่กับผู้คนที่ห้อมล้อมนั้น และก็คงลืมไปว่าวันนี้เคยพูดอะไรไว้

นักศึกษาหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเก้าโมงก่อนจะดันหลังรวิยาให้ออกเดินไปห้องสมุดอย่างที่ตั้งใจกันได้ โดยที่ไม่รู้เลยว่าทุกอย่างที่เขากลัวจะเกิดขึ้นจริง...ในระยะเวลาอันใกล้นี้

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา รุ่งพีก็นัดประชุมกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างภาคปกติกับภาคอินเตอร์ที่จัดกันเป็นประจำทุกปีกับน้องปีหนึ่ง เนื่องจากไม่ใช่การบังคับจึงพอเข้าใจได้ว่าอาจจะเข้ากันมาไม่ครบ ทว่าเมื่อกลุ่มหัวหน้างานกิจกรรมเดินเข้ามาในห้องประชุมก็ต้องตกใจที่มีน้องๆ นั่งกันเต็มไปหมด โดยเฉพาะผู้หญิงที่กินไปกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของที่นั่ง

เมื่อกวาดตามองไปเห็นชายหนุ่มหน้าตี้อินเตอร์นั่งหัวโตผม

สีน้ำตาลอ่อนโดดเด่นอยู่ตรงกลางพวกเขาก็เข้าใจทันทีว่าทำไมกิจกรรมคราวนี้ถึงได้รับความนิยมมากขนาดนี้

รุ่นพี่ปีสองที่รับหน้าที่อธิบายความเป็นไปของงานว่าจะจะเป็นละครเวทีคอนเซ็ปต์สนุกสนานและต้องช่วยกันขายบัตรเข้าชมเพื่อนำรายได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายไปร่วมบริจาคให้โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยที่ต้องการซื้ออุปกรณ์การแพทย์เป็นจำนวนมาก

มีการเสนอให้ล้อเลียนเทพนิยายของดิสนีย์จึงเลือกมาสวมเรื่องซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปก่อนจะโหวตให้เรื่อง *สโนว์ไวต์กับคนแคระทั้งเจ็ด* ชนะไปแบบเฉียดฉิว ต่อมาก็หาตัวพระเอก แน่นนอนว่า นายธาวิณ หนุ่มตีภาคอินเตอริได้ไปแบบไร้คู่แข่ง ทว่าเมื่อถึงตัวนางเอกนั้นก็กลับเกิดศึกใหญ่ขึ้น สาว ๆ สองภาคเริ่มไม่สามัคคีกัน ต่างเสนอชื่อกันขึ้นมาเกินสิบ

พวกรุ่นพี่ปรึกษากันแล้วดูท่าการโหวตชนะจะไม่จบ เรียกพระเอกขึ้นมาบนเวทีแล้วกระซิบกระซาบบอกแผนการให้ฟัง ธาวิณเหลือบมองกลุ่มคนตรงหน้าพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“Are you sure?”

บรรดาแม่งานพยักหน้าโดยพร้อมเพรียงกันก่อนจะหันไปพูดใส่ไมค์ด้วยเสียงดังฟังชัด ทำเอาทั้งหอประชุมเงียบบสนิท

“เอาละ ๆ ในเมื่อความเห็นไม่มีความเป็นเอกฉันท์แบบนี้ พี่ก็ขอมอบให้พระเอกเลือกนางเอกของเขาเองก็แล้วกัน และการเลือกครั้งนี้จะถือเป็นสิทธิ์ขาดห้ามทุกคนเห็นแย้งอีก”

จู่ ๆ ก็ถูกรุ่นพี่โยนหินมาให้ถือ ธาวิณแม้ริมฝีปากกวาดมองสายตาคาดหวังของเพื่อนนักศึกษาสาวไปทั่วหอประชุมอย่างลำบากใจ ก่อนจะไปสะดุดเข้ากับคนที่นั่งเก้าอี้ข้างอัปาทากวาลเล่น

โทรศัพท์มือถืออยู่ตรงเก้าอี้ริมทางเดินเอียงไปด้านหลัง ริมฝีปากหนาได้รูปคลี่ยิ้มกว้างขึ้นเรื่อยๆ ทำเอาผู้คนที่จับจ้องกลับหันหายใจกันเป็นแถว

เขาคว่าไม่เคยมาจากรุ่นพี่พลางก้มหน้าจดริมฝีปากประกาศชัดออกไป “I choose กาล...กาลกิ Management major to be my girl.”

ทั่วทั้งห้องเงียบไปชั่วอึดใจ จากนั้นเสียงหัวเราะของพวกกลุ่มนักศึกษาชายที่นั่งกองรวมกันอยู่ด้านหลังก็ดังกระหึ่มขึ้น ภัคพลซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างผลักท้ายทอยของนางเอกที่ทำหน้าเหลอหลาจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ไป ออกไปหน้าห้อง Your man เขาเรียกตัวมึงแล้ว” ส่วนปริศนาที่ว่าหนุ่มภาคอินเตอร์คนนั้นรู้จักปุณชนคนธรรมดาแบบไอ้กาลได้อย่างไรค่อยไปตามหาคำตอบเอาทีหลัง

เซี่ยแล้วไง...กาลกิถูกกดดันจากรอบด้านให้ลุกขึ้นเดินไปด้านหน้าหอประชุมเล็กอย่างเสียไม่ได้ สีหน้าเขาดูเฉยๆ ไม่นินดียินร้ายกับสายตาขบขันของพวกผู้ชายและอีกขาของเหล่าผู้หญิงแต่ในใจนั้นกลับสับสนหยาบคายออกมาเป็นชุด เขาเกือบจะไม่เข้าประชุมอยู่แล้วที่ว่าดันไปกินข้าวโต๊ะข้างรุ่นพี่ปีสองพอดีจึงโดนลากมานั่งอย่างเสียไม่ได้ ไม่คิดว่าความชวยชุดที่สองจะเกิดขึ้นกับตนและกับคู่กรณีคนเดิมเร็วปานนี้

กาลกิหลบถลึงตาใส่ไอ้ฝรั่งเก๊ที่หาแต่เรื่องมาให้อย่างดูดัน เขาคิดว่าตอนนี้ก็ยอมรับไปก่อนเดี๋ยวค่อยหาทางถอนตัวทีหลังก็ยังไม่สาย จึงได้ทนยืนตกเป็นเป้าสายตาที่มั่งแวงจากทุกทิศอย่างไม่สะทกสะท้าน

“นี่รู้จักกันมาก่อนหรือ” แม่งานรุ่นพี่ค้นปากอดถามแทนใจ
ของทุกคนในหอประชุมไม่ได้

“ผมล้มแขนเจ็บ เขาคือคนช่วยพาผมไปส่งโรงพยาบาล So,
ผมจึงอยากเลือกคน Not too close and not too far เพื่อความ
สบายใจของทุกคนครับ” ธาวิณตอบสั้นไหลกินใจราวกับหาเสียง
เลือกตั้ง ทำเอานางเอกหมาด ๆ กลอกตาขึ้นสูงด้วยความหมั่นไส้

เมื่อสรุปเรื่องหลัก ๆ ได้แล้วในวันนี้รุ่นพี่ก็บอกว่าจะติด
ประกาศเพื่อรับสมัครตัวละครอื่น ๆ อีกที ดังนั้นทุกคนก็แยกย้าย
กันกลับไป บ้างดีใจ บ้างก็ผิดหวัง แต่ที่แน่ ๆ ในเวลานี้ไม่มีชื่อไหน
จะฮอตติดลมบนให้คนพูดถึงได้เท่ากับ นายกาลกวี ณ สาขาการ
จัดการอีกแล้ว

สัปดาห์ที่แล้วคนนั่งข้างคนข้างหน้าเป็นตุ๊ด มาสัปดาห์นี้

กลับสลับกันมาเป็นสาวรตีที่ขับรถด้วยสีหน้าถ่มทิ้งบอกบุญไม่รับ
ธาวิณพยายามงอนง้อทั้งขอโทษทั้งไปซื้อไอศกรีมของโปรดมาให้
อีกฝ่ายก็ยังใจแข็งไม่พูดด้วยสักคำอยู่ดี เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่
พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“Come on, It’s not a big deal. เราเลือกใครก็จะเกิดปัญหา
นาย So strong และเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด”

กาลกวีเหยียบคันเร่งเลี้ยวเข้ามาจอดในลานใต้ตึกคอนโดที่
เงียบสงัดก่อนจะหันมาทะเลาะด้วยอย่างจริงจัง

“ฉันไม่ชอบให้ใครใช้เป็นเครื่องมือ ฉันเคยบอกว่าไม่ชอบถูก
จับตา ไม่ชอบถูกใครพูดถึง ไหนบอกว่าเราเป็นเพื่อนกันไง ทำไม
ถึงทำทุกอย่างที่ฉันพูดว่า ไม่ชอบ!”

เสียงตะโกนดังอื้ออึงในรถที่ดับเครื่องสนิท ธาวิณจ้องมองเข้าไปในดวงตาเรียวที่สั่นไหวเพราะความโกรธชั่วอดีตใจก่อนจะพูดออกมา

“เพราะว่าเป็นเพื่อนกัน เราจึงคิดว่าเรื่องแค่นี้นายจะช่วยกันได้”

“นายหมายความว่าเรื่องแค่นี้ ทำไมฉันถึงช่วยนายไม่ได้นะเหรอก นี่เราคุยเรื่องเดียวกันอยู่ไหมวะ” กาลกวีเสียงแข็งไม่สนใจแล้วว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจภาษาไทยแค่ไหน เขายังคงใส่ไม่ยั้ง “มีเพื่อนคนอื่นเยอะแยะที่พร้อมจะช่วยเหลือนาย คงไม่ต้องเป็นฉันเหรอกเรื่องนี้เพื่อนที่เห็นแก่ตัวอย่างฉันช่วยไม่ได้ แล้วก็ไม่ต้องมาทำด้วย”

“ใช่ เพื่อนเรามีเยอะ แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่เรารู้สึกสบายใจเวลาอยู่ด้วยนี่” หนุ่มมินเตอร์พยายามเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อสื่อสารออกมาตรงกับความคิดที่สุด “แล้วเราผิดเหรอกที่รู้สึกว่าจะอยู่กับนายแล้วสบายใจที่สุด ถ้าให้เลือกว่าอยากได้ใครเป็นบัดดีตีตลอดการซ่อมแน่นอนว่าเราต้องเลือกนาย แค่นายคนเดียว ไม่เอาคนอื่น”

คงเป็นเพราะคำพูดที่แสดงถึงความซื่อตรงและจริงใจที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมาจึงทำเอาคนฟังนิ่งงันไป จู่ ๆ ความหงุดหงิดที่สะสมมากก็ค่อย ๆ เจือจางลงไปราวกับมีน้ำเย็นสาดใส่ เขาคงคิดเยอะ คิดมากเกินไปเหมือนที่รวิยาว่าไว้ ความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่โตอะไร แต่พอเป็นไอ้ดีฝรั่งนี้ทำกลับรู้สึกขัดหูขัดตาตนเองมากกว่าคนอื่นเสมอ

...มันเพราะอะไรกันนะ

กาลกวีเม้มริมฝีปากแน่นพลันพ่นลมหายใจถึงความเคืองชุ่นออกจมูกไปจนหมด “หาคนอื่นได้ไหม ฉันจะไปบอกรุ่นพี่ว่าขอถอน

ตัวเอง”

ธาวิณได้ยื่นน้ำเสียงที่กลับมาเป็นปกติของคนปากแข็งแล้วก็ คลี่ยิ้มหวานออกมาอย่างได้ใจ เขาเอื้อมไปหยิบถุงไอศกรีมที่เริ่ม ละลายออกมาจากถุงพลาสติกแล้วยื่นให้เพื่อองอ่อนอีกครั้ง

“นายไม่ทิ้งเราไปหรอก I know.”

นักศึกษาศาขากการจัการย่นจมุภ รู้สึกโมโหตัวเองที่แพ้ทาง ลูกอ่อนนี้ทุกที เขากระซอกไอศกรีมแท่งเย็นเยียบมากินดับอารมณ์ ก่อนจะยื่นข้อเสนอเพื่อไม่ให้รู้สึกว่าเขาเปรียบเกินไ้ไปนัก

“ที่ผ่านมัจฉนั้ขั้บรณั้ไปรับไปส่งนายที่คณโดกั้บมหาวิชยาลัย ทุกวัน จนอิกั้ไมกั้วันกั้จะถึงเวลารถอดเฟือกแล้ว กลับกัน ถั้วันไหน ที่มีขั้อมั้ไอ้ละครเวทึ้บับอนั้จันติก นายต้งเลียงดูปุ้เสื่อหาขั้วมา ให้ฉฉนกินอยั้างดี รวมถึงขั้บรณมาส่งที่หอดั้วย”

“ไม่มีปัญหา เราจะหาเมนูปุ้มาให้กินกับขั้ื่อเสื่อมาให้นายนั้ง ทุกวันเลย” เด็กนอกภษษไทยไม่แข็งแรงตอบหน้าขึ้นตบบาน เล่น เอาคู้้สนทนาไปต้อไม่ถูกเลยทีเดียว

“ก่อนจะหาปุ้หาเสื่อให้ฉฉน นายขั้วไปเรียนภษษไทยก่อน เถอะ ขอร้อง”

“นายก็สอนเราสี”

“ไม่สอน! ไม้ใช่หน้าที้ เพื่อนั้ในสษษนายก็เยอะแยะ หัดให้ คนอื่นขั้วยชะบั้ง อะไรกั้มาลงที่ฉฉนคนเดียว!”

คล้ายจะลื้มไปแล้วว่เมื่อครู่เพ็งระเบิดอารมณ์ใส่กันไป พวกเขาได้คารมไร้สาระกันอิกพัทหนึ่ง กระทั่งอากาศั้ในรถเริ่มหมดจึ้งได้ พุงตัวออกมากันแทบไม่ทัน ตอนขากลับมัวแต่ทะเลาะกัน ก็เลย ไม่ได้ขั้ื่ออาหารติดไม้ติดมือกลับมา ธาวิณจะกตขั้ื่อผ่านทาง

แอปพลิเคชันจึงชวนว่าที่นางเอกละครเวทีของตนขึ้นไปกินที่ห้อง
ด้วย ฟากกาลกวีทำเป็นหยิ่งในศักดิ์ศรีได้หนึ่งนาทีก็แพ้ความหิว
ยอมเดินตามขึ้นไปอย่างว่าง่าย

...และแล้วความสงบสุขก็กลับมาเยือนนักศึกษาหนุ่มต่างภาค
ทั้งสองไปอย่างน่ามึนงง

ข่าวที่เหมาะสมกับการตั้งวงนินทานั้นแพร่ไปรวดเร็วมาก

ขนาดเพื่อนต่างคณะที่มารวมตัวกันปาร์ตี้บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปในห้อง
ยังรู้กันหมดแล้ว ตรงโต๊ะญี่ปุ่นทรงเตี้ยประกอบด้วยนักศึกษาหนุ่ม
คณะแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบริหารธุรกิจกำลังพูดคุย
ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานกันอย่างเมามัน โดยไม่สนว่าไอ้ตัว
ต้นเหตุจะนอนเล่นโทรศัพท์มือถือหน้าเป็นตุตฟิงอยู่บนเตียง

“พวกมึงว่ามันเป็นรักแรกพบเปล่าวะ แบบ อู๋ย...เธอเป็น
คนแรกที่ยื่นมือเข้ามาช่วยฉันในวันฝนพรำที่ไม่มีใคร” พศุตตั้งใจพูด
กระเช้าเป็นบทละครน้ำเน่าเพื่อแผ้วใครอีกคนที่ไม่ยอมมาร่วมวง
ด้วย

“กูว่าที่แม่่งหายออกไปจากห้องเร็วทุกเช้าก่าจะกลับก็หัวค้ำ
ทุกวันต้องแอบไปดูแลกันแน่ๆ เหมือนคำโบราณที่ว่า ความใกล้ชิด
มักจะเป็นบ่อเกิดของความรัก” ว่าที่คุณหมอใช้นิ้วชี้ดินแวนตา
กรอบใสวิเคราะห์อย่างน่าเชื่อถือ

“มึงก็พูดกันไปเรื่อย” ภัคพลขัดคอเพื่อนอีกสองคนดูเป็นคน
ดีโดยแท้ วินาทีต่อมากลับเป็นงูพิษที่น่าตีให้ตายที่สุด “...เจ้าชาย
โทมัส เขาหานางเอก ไม่ได้หาแฟนหนุ่ม เพราะบนเวทีก็พูดชัดเจน
ว่า I choose กาลกวี to be my girl!”

เสียงหัวเราะถูกหยุดด้วยหมอนที่ขว้างมาจากบนเตียง ทำเอา
วงนินทากระโดดหลบแตกกระเจิง

“เซี่ย ไอ้กาล เลอะเป่ากูหมดแล้ว!” พศุดก้มมองน้ำซุปรัดมัย
ที่กระเด็นออกมาจากถ้วยซึ่งล้นระเนระนาดบนโต๊ะทรงเตี้ย

“สมน้ำหน้า กูอยู่เป็นหัวหลักหัวต่อตรงนี้ นินทาอะไรก็หัด
เกรงใจกูบ้าง” กาลกวีจ้องหน้าเพื่อนทั้งสามด้วยสีหน้าถมึงทึง

“แหม ที่มึงมีพวกกูเป็นเพื่อนหัวหลักหัวต่ออยู่ตั้งสามคน มี
อะไรยังไม่ยอมบอกพวกกูเลย” ในฐานะเพื่อนจากโรงเรียนเก่าที่
ตอนนี้กลายเป็นคนที่สนิทที่สุด พศุดจึงกล้ากระแนะกระแหนออก
มาอย่างไม่เกรงใจ

“ให้บอกอะไร เรื่องมันก็มีแค่นั้น”

“แล้วที่มึงออกเข้ากลับหอดึกคืออะไร อย่าอ้างว่าไปห้องสมุด
ทำรายงาน เท่าที่กูรู้จักมึงมา นอกจากจะขยันไปรับไปส่งแฟนแล้ว
เรื่องเรียนมึงไม่ขยันขนาดนี้แน่”

กาลกวีเหลือบตามองรูมเมตปากสว่างแทบจะกินเลือดกิน
เนื้อ “เพื่อเจ้าไปกันใหญ่ ไอ้ตรัย มึงก็หยุดสร้างประเด็นสักที กูก็
ออกเจ็ดโมงเป็นปกติทุกวัน ส่วนตอนเย็นกูจะไปแดกข้าวต่อกับ
เพื่อนคนอื่นไม่ได้เลยเหวอวะ จ้องจับผิดอยู่ได้”

เห็นนักศึกษาศาขากการจัดการเริ่มโมโหจริง ทำเอาเพื่อนทั้ง
สามรูดซิบปากเล็กแซวเรื่องนี้สนิท ภัยพลกระแอมกระไอขึ้นก่อน
จะรีบเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วมึงจะยอมเล่นละครเวทีกับหนุ่มอินเตอร์นั้นจริง ๆ เหวอ
หรือจะไปถอนตัว?”

“มันมาคุยกับกูแล้ว ขอให้ช่วยเพราะไม่อยากมีปัญหาตึกซิง

นาย”

บุคคลซึ่งรู้จักใ้กาลดีที่สุดเพราะเคยเรียนอยู่ห้องเดียวกัน ตอนมอต้นถึงกับเอานิ้วแคะหูเหมือนไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“มาแปลกวุ้ย เมื่อก่อนแค่ออกไปรายงานกลุ่มหน้าชั้นมึงยังให้คนอื่นพูดเลยเพราะไม่ชอบยืนต่อหน้าคนเยอะๆ แล้วยี่สำคัญ มึงไม่น่ามีน้ำใจกับคนที่เพิ่งรู้จักขนาดนั้นด้วย”

“ก็พี่ขวัญ พี่หัฐกุเป็นเพื่อนกับกลุ่มแม่งาน เมื่อเช้าเดินมาชู้ว่าถ้าถอนตัวจะเล่นงานกูให้อ่วม” กาลกวิกโลกตาอย่างเหนียว หนายที่หนีไม่พ้นถูกบังคับแถมขอร้องมันทุกทาง เขาแค่ไม่ชอบเป็นจุดเด่น แต่ก็เชื่อว่าเมื่อไปถึงจุดที่ต้องทำแล้วจะทำไม่ได้เสียหน่อย

เหตุผลนี้ค่อยฟังขึ้นหน่อย ทั้งสามที่รอฟังพยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ พวกเขาช่วยกันทำความสะอาดโต๊ะกับพื้นที่เลอะน้ำ และเส้นบะหมี่โดยให้คนที่ขีว้างหมอนพิฆาตมากลางวงนั้นทำหน้าที่ ดูเสียให้ชัด จากนั้นวันเวลาก็ผ่านไปจนถึงวันที่ต้องเริ่มไปซ้อมละคร เวทีเรื่องสโนว์ไวต์ฉบับเฮฮา

ธาวิณถอดเปลือกที่แขนแล้วจึงไม่มีสารติจำเป็นมาคอยช่วย ขัรบถออีก แต่ถึงอย่างไรช่วงนี้ก็ยังคงเจอกันแทบทุกเย็นอยู่ดี เสียงตะโกนของรุ่นพี่ที่เป็นผู้กำกับเรียกนักแสดงให้มาซ้อมตั้งนานไป กับเสียงตอกตะปูของฝ่ายพร้อบที่กำลังเนรมิตฉากอยู่ตรงใต้ถุนอาคารเรียน

ตัวเขาก็ไม่ได้มีพรสวรรค์ทางด้านแสดงละครอะไร แต่ชอบหาประสบการณ์แปลกใหม่เหมือนเด็กฝรั่งทั่วไปเท่านั้น แต่ไม่คิดเลยว่าจะมีคนที่เล่นแข็งยิ่งกว่าตนเสียอีก เพราะเป็นสโนว์ไวต์กับ

คนแคะทั้งเจ็ดภาคพิศดารนักศึกษาที่เข้าร่วมจึงแสดงออกมาแบบ โอเวอร์แอกติงเพื่อเพิ่มความตลก ยกเว้นแต่นางเอกของเรื่องที่ยัง คงพูดบทเหมือนท่องจำด้วยสีหน้าเรียบสนิท

แทนที่ผู้กำกับจะช่วยติวกลับขอบอกขอบใจเสียอย่างนั้น รู้สึกเหมือนตัวละครทุกตัวกำลังถูกช็อตฟิลไม่หยุด

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

นักศึกษาหญิงค่อมหลังลดดัดเสียงเหมือนหญิงชราเอ่ยขึ้น “ฉันเป็นหญิงแก่คนหนึ่ง ช่างนอกนี้ฝนตกหนัก ช่วยเปิดประตูให้ ฉันเข้าไปหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

สโนว์ไวต์รูปหล่อในชุดเสื้อคอโปโลกับกางเกงวอร์มหันกลับ มาด้วยสีหน้านิ่งสนิท

“ไม่เปิด คนแคะสั่งห้ามฉันเปิดประตูรับคนแปลกหน้า”

“ฉันเป็นเพียงคนขายแอปเปิล ช่วยสงเคราะห์ฉันเถอะนะ”

“แอปเปิลพันธุ์อะไร”

“แดง เขียว เหลือง ฉันก็มีหมด”

“ถามไปอย่างนั้นแหละยาย ฉันไม่มีเงินซื้อหรอก”

“ฉันจะให้เธอกินฟรี ถ้าเธอยอมเปิดประตูให้” หญิงชราใน บทบาทคลีแยมเจ้าเล่ห์ ส่วนสโนว์ไวต์ในร่างชายงามเริ่มกอดอก เดินวนไปมาทำเป็นคิดหนัก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพูดความคิดใน อากาศ

“แอปเปิลลูกหนึ่งราคาไม่กี่บาท แต่ถ้าจะให้ยายค้างที่นี่ ฉัน จะคิดเงินเป็นรายชั่วโมง ช่วงนี้การเงินคนแคะทั้งเจ็ดขัดสน ฉัน ต้องช่วยพวกเขาหารายได้มาซื้อข้าวกิน” เธอเดินไปทำท่าเปิดประตู ที่ไม่มีอยู่จริงแล้วแบมือให้ “...ยายให้แอปเปิลฉันฟรี แต่จะค้างที่นี่

ไม่ฟรี ถ้าไม่มีเงินจ่าย ฉันก็ไม่ให้เข้า”

แม่หมดแปลงกายกลอกตาขึ้นบนพลาจควักเงินปลอม ๆ ออกมาให้ นี่ตนจะมาฆ่าคนหรือมาถูกปล้นกันแน่! และแล้วสโนว์ไวต์ก็กินแอปเปิลหมดทั้งตะกร้าด้วยความหิวโหย จากนั้นก็ล้มลงหมดสติ เพราะความตะกละนั่นเอง

“คัต!” ผู้กำกับสั่งเสียงเฉียบก่อนจะหันไปเรียกตัวละครตัวอื่น เพื่อเตรียมเข้ามาซ้อมในฉากถัดไป

ธาวินซึ่งสวมชุดพลชะของมหาวิทยาลัยยีนกอดอกอมยิ้มไม่ให้เห็นหน้าบอกรู้อยู่ไม่รับตลอดเวลาของนางเอกที่ตนเลือกอยู่นอกฉาก ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีใครบางคนก้าวมายืนอยู่ข้าง ๆ เขาหันไปมองก็พบว่าเป็นนักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่มีมักจะเห็นอยู่กับกาลวิตตลอด เธอคนนั้นถือถุงใส่น้ำป้อนมาสองแก้วจ้องไปที่เพื่อนหนุ่มที่ถูกรุ่นพี่ผู้กำกับป่นเรื่องจำแอกตึงในฉากอย่างไม่วางตา ก่อนจะหันไปเห็นผู้ชายด้านข้างที่ก้มหน้ามองตนเองอยู่

รวิยาสะดุ้งเล็กน้อยเหมือนเห็นว่าเป็นหนุ่มฮอตภาคอินเตอร์ พระเอกละครเวทีนั่นเอง เธอเริ่มทำตัวไม่ถูก จะยืนอยู่ตรงนี้สาว ๆ รอบด้านจะหาว่าตั้งใจมาอ่อย หรือจะเดินหนีก็ดูจะรังเกียจใจจ้ำจี้ไปหน่อย

“Hi, มาหากาลเธอ”

หญิงสาวเพิ่งเคยได้ยินเสียงทุ้มต่ำน่าฟังของธาวินใกล้ขนาดนี้เป็นครั้งแรก ถึงจะมีนิสัยหัวหาญแค่นี้ก็ยังอดประหม่าเกือบใจไม่ได้

“อ้อ...ใช่ เอน้ำมาให้ล่ะ” เธอยกแก้วที่ถือมาทั้งสองมือให้อีกฝ่ายดูพลางพูดติด ๆ ขัด ๆ

“It’s so hot. วันนี้อากาศร้อนมากจริงๆ” ธาวิณทำเป็นเอา
มือเช็ดเหงื่อกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ ทำเอารวิยาเกิดความล้งเล
ใจไปชั่วขณะ ในที่สุดเธอก็ยื่นน้ำให้เด็กนอกที่พูดไทยไม่ค่อยชัด

“นายเอาน้ำของเราไปกินก็ได้ แล้วฝากอีกแก้วไว้ให้อีกกาล
ด้วย เรานัดเพื่อนไปกินหมูกระทะที่หน้ามอ ต้องรีบไปพอดี”

ธาวิณยิ้มกว้างพลางรับของมาอย่างไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ
ใด ๆ “Thank you! you’re so kind. ขอรู้ชื่อได้ไหม”

“เราชื่อ รวิ...เอ่อ เรียกเราว่า หวาน ก็ได้”

“How’s sweet. ชื่อ น่ารักจัง”

แม้จะรู้ว่าพวกฝรั่งมักปากหวาน แต่พอมาทั้งเองกับหูแล้วผิว
หน้าของรวิยาก็เห่อร้อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เธอโบกมือโบกมือลา
แบบงะ ๆ ะ ๆ แล้วรีบเผ่นออกมาก่อนที่จะรู้สึกความหล่อสว่างไสว
นั้นจะเผาตัวเองตาย

“ไอ้ฝรั่งดอง นายแกล้งอะไรเพื่อนฉัน”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกลอยมาจากด้านหลัง ธาวิณหันกลับมา
รีบยัดแก้วน้ำป็นใส่มือคนอารมณไม่ตีทันที เขารู้ดีว่ากาลกิณีไม่พอใจ
ที่ต้องมาซ่อมกิจกรรมเกือบทุกเย็นเป็นทุนเดิม ยิ่งต้องมาถูกกดดัน
สั่งให้ทำแบบนี้แบบนี่จากรุ่นพี่อีก ตอนนี้อยู่ใจของเจ้าตัวคงเหมือน
ภูเขาไฟที่ใกล้ระเบิดเต็มทีแล้ว

“หวานเอาน้ำมาให้ นาย เลย์ใจดียกของตัวเองให้เราด้วย”
หนุ่มตีอินเตอร์ลอมมองผู้ที่ยืนดูหน้าเป็นเครื่องสูบด้วยความล้งเล
เล็กน้อยก่อนจะแกล้งถามขึ้นลอย ๆ “...พวกนายสนิทกันมากหรือ
เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด”

“ก็สนิทนะ เป็นเพื่อนกลุ่มในสาขานะ เห็นมันห้าว ๆ แบบนี้

แต่เรียนเก่งน่าดู” เมื่อพูดถึงตรงนี้ก็กาลกวีก็ชะงักกึก ค่อย ๆ เหลือบตาขึ้นมองหน้าเด็กนอก “นายสนใจมันหรือ”

“เรานี้กว่านายกับหวานอาจจะ Flirt กันอยู่”

“เปล่านี้ ทำไม่ถึงคิดแบบนั้น”

“ก็เห็นชอบมาส่งที่ซัอม บางทีก็มารับนายกลับพร้อมกัน วันนีไม่ว่างก็ยั้งแวะเอาน้ำมาให้อีก” ธาวิณแจงยิบเหมือนคอยสังเกตตลอดจนคนถูกกล่าวหาขี้มำ

“เจ็บใจที่ฉันโดนฉกตัวไป ไม่ได้พานายไปเดินตลาดริมทะเลตามที่เคยบอกไว้จะดี”

หนุ่มอินเตอร์ฟังแล้วก็ทำหน้ามึนงงงอนขึ้นมา “...เรามันเป็น Secret friend นี้ จะไปไหนกับนายยังต้องนัดในที่ลับ”

“ก็คุณพีทม์ Hot เกินไปนี่ครับ ฉันเลยไม่อยากทำตัวสนิทด้วย แค่นั้นก็ตามมาชุดคู่ย์ว่าฉันเป็นใครแล้ว วันก่อนคอดัมน์มหาวิทยาลัยถึงกับมาขอสัมภาษณ์ประวัติชีวิต โคตรประสาทเลย” เขาไหวไหวอย่างรำคาญปนไม่สนใจก่อนจะยกน้ำแดงโมบั้นขึ้นดูอีกหลายอึกให้ชื่นใจ

“แล้วน้ำแก้วนี้ ฉันก็เป็นคนไลน์ไปฝากมันสั่งมาให้เอง” คล้ายนึกอะไรขึ้นมาได้กาลกวีก็ยิ้มพลางเอ่ยกระซึก “ว่าก็ว่าเถอะ ความจริงไอ้หวานมันก็สวายนะ ถ้าจับแต่งเนื้อแต่งตัวซะหน่อย เดินคงได้ไม่อายใครเลย ถ้านายสนใจอยากจีบ ฉันช่วยเป็นพ่อสื่อได้นะ”

“ยังไม่ละ ตอนนี้อยู่กับนายสนุกกว่า” ธาวิณตอบง่าย ๆ ด้วยท่าทางสบายใจก่อนจะทอดเสียงยาวเพื่ออ้ออ่น “นี่...นายเคยชวนเราซ้อนท้าย Motorcycle เมื่อไหร่จะทำตามสัญญา”

“ไม่กลัวว่าฉันจะขี่พานายตกถนนแล้วหรือไง”

“ไม่กลัว!” ธาวิณประกาศเสียงดัง ทำเอาคนรอบข้างที่เงี้ยว แอบฟังมาแต่ไกลได้ยิบยิบสนทนาที่ดูจะสนิทสนมกันผิดปกติของ ทั้งคู่ไปด้วย “เพราะถ้านายทำตก เราจะรัดคอนายตกไปด้วยกัน”

“โหย ใจฝรั่งคง ไม่น่าจริงนี่หว่า!” กาลกวียกเท้าทำท่าเตะ กันหนุ่มอินเตอร์ที่กระโดดหลบไวปานลูกสิง รุนพี่ผู้กำกับปล่อยให้ พระเอกนางเอกวิ่งไล่ตบตีละลายพฤติกรรมกันครู่ใหญ่ก็เรียกให้ เตรียมตัวมาซ้อมฉากต่อไป กระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงสองทุ่ม นักศึกษาทั้งหมดก็เก็บข้าวของสลายตัวกลับไปพักผ่อนกัน

วันหยุดสุดสัปดาห์นักศึกษาที่เรียนอย่างคร่ำเคร่งมาทั้ง สัปดาห์ต่างนอนตื่นสายกันหมด ตามทางเดินในหอพักยามนี้ยังคง เงียบสงัดไร้เงาของผู้คน แต่ถึงอย่างนั้นกลับมีใครบางคนที่ยืนยันเป็น พิเศษ เขาตั้งนาฬิกาปลุกตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เข้าไปอาบน้ำอาบทำตัว หอมฉุยก่อนจะออกมาเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วยืนรื้ออยู่ตรงนั้นนานสอง นาน กระทั่งรุ่มเมตที่นอนพลิกตัวกลับมาลืมหูลืมตาตื่นขึ้น

ว่าที่คุณหมอมหรือตาสั้นสองร้อยมองแผ่นหลังเพื่อนร่วมห้องที่ คาดเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวตรงเอวใช้มือเลื่อนไม้แขวนเสื้อดังก๊อ กแก๊กเป็นระยะด้วยความรำคาญ

“ไอ้กาล เสื้อมึงก็มีไม่กี่ตัว เลื่อนนานจังวะ จะแต่งหล่อไปเด็ด สาวที่ไหน”

เสียงมารคหอยดั่งยานคางมาจากด้านหลังทำเอาคนถูก แหวงแบ่ปากทำหน้าที่เหม็นเบือทันที “เด็ดหาไรล่ะ กูมินัดซ้อมละคร เวที”

“รุ่นพี่พวกมึงพีตจังวะ นัดแม่ตั้งแต่เช้าวันหยุด” ตรัยคุณพูด

เสียงจ้วเจียพร้อมกับอ้าปากหา “งั้นกูจะนอนเพื่อแล้วกัน ไปตีมาตีละ” ว่าจบเขาก็เอาผ้าห่มคลุมหัวไปเฝ้าพระอินทร์อีกครั้ง

กาลกวีลอบถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนจะหยิบเสื้อยืดลายกราฟิกการ์ตูนมาหนึ่งตัวกับกางเกงขาสวมแล้วสวมอย่างรวดเร็ว จากนั้นราวครึ่งชั่วโมงเขาก็ขี่มอเตอร์ไซด์มาถึงคอนโดริมหะเลสุดหรูแห่งหนึ่ง รอคอยอย่างนั้นไม่เกินห้านาทีร่างสูงใหญ่ของหนุ่มตีอินเตอร์ก็เดินออกมาจากประตูกระจก ขนาดเจ้าตัวสวมเพียงเสื้อเชิ้ตขาวยตัวโคร่งกับแว่นดำราวกับจะไปเล่นสงกรานต์ทว่ารัศมีความหล่อกลับยังทะลุทะลวงออกมา โดยเฉพาะเวลาฉีกยิ้มกว้าง จนเห็นไรฟันขาวครบทุกซี่แบบนี้

“What’s up, man?”

กาลกวีที่ยังคร่อมอยู่บนเบาะมอเตอร์ไซด์ไม่ทักตอบแต่หยิบหมวกกันน็อกแบบครึ่งศีรษะมาโยนให้ “ใส่ซะ เตี้ยवलั่งตกถนนแล้วจะเจ็บตัวเสียเปล่า ๆ”

ท่าทางอีกฝ่ายจะผูกใจเจ็บเรื่องที่เขาระเซ้าว่าเป็นมือใหม่หัดขี่เสียเหลือเกิน ธาวินหัวเราะแผ่วเบา ก่อนจะสวมหมวกกันน็อกสีชมพูสะท้อนแสงบนศีรษะ ทว่าท่าทางงอแงที่พยายามเลื่อนสายรัดให้ยาวออกคนที่นั่งอยู่บนมอเตอร์ไซด์จึงต้องเอื้อมมือขึ้นไปช่วยพร้อมกับติดสายรัดตรงคางให้เสร็จสรรพราวกับจะตัดรำคาญ

“You’re so kind.”

“ไม่คงไม่คายนแล้ว รีบขึ้นมา ฉันทิว” กาลกวีตีบมือลงบนเบาะด้านหลัง จนเมื่อคนตัวโตขึ้นมานั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์ที่ดูคนใหญ่ก็เล็กลงไปถนัดตา เขากดปุ่มสตาร์ทเครื่องแล้วแก้งเร่งกระชากออกไป ทำเอาไอ้ฝรั่งเกี้ยวตักใจรีบคว้ากอดเอวตนเองเสียแน่น

พวกเขามุ่งหน้าไปที่สะพานปลาซึ่งอยู่อีกหาดหนึ่งไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยนัก ตรงนั้นมีตลาดและร้านอาหารเช้าเก่าแก่ในตึกแถวตั้งเรียงรายกันอยู่ แสงแดดอ่อนยามสายบนสะพานหินที่ทอดยาวออกไปในทะเล หากไม่นับกลิ่นปลาที่ติดมากับเรือประมงที่มาจอดเทียบส่งปลาโดยรอบก็ถือว่าเป็นสถานที่เด็ดอันแสนโรแมนติกทีเดียว

กาลกิเหลือบตามองเจ้าชายภาคอินเตอร์ที่ยืนจมูกหายใจทางปากด้วยความขบขัน เขาทำเป็นยียดแซนขึ้นสูงบิดขี้เกียจรับลมทะเลอย่างสบายใจพลางเอ่ยแซว

“ทำไมทำท่ารังเกียจนักล่ะ ก็เรียกร้องอยากมาเดินเที่ยวเอง” หนู่มกรุงเทพฯ ที่มีโอกาสมาอยู่จังหวัดนี้บ่อยจนแทบเป็นบ้านหลังที่สองเพราะมีน้ำสาวเปิดรีสอร์ทเล็ก ๆ ติดริมทะเลต่างอำเภอออกไปซื้อให้ดูกระบะใส่ปลาและกุ้งตัวเป็น ๆ ที่ชาวประมงมาตั้งแผงขายบนสะพานหิน

“ถ้านายทำอาหารเป็นฉันจะแนะนำให้ซื้ออาหารทะเลพวกนี้กลับไปเพราะสดมาก เนื้อี้อ้วนจ๋าเลย”

“ทำไมเป็นหรรอก ซื้อกินง่ายกว่า เย็นนี้เลิกซ้อมแล้วไปหา Grill Prawn กินกันไหม”

กาลกิเหล่ตามองคนชว่นเล็กน้อย เขาไม่ตอบแต่ถามกลับ “นายชว่นแต่ฉันไปไหนมาไหน ตามจริง เพื่อนคนอื่นไม่น้อยใจแยะหรอ”

“เราเจอกันบ่อยขนาดนั้นที่ไหนเล่า” เด็กนอกทำปากยื่นไม่ค่อยสบอารมณ์ ถ้าไม่นับว่าต้องเจอกันเกือบทุกวันเพราะซ้อมละครเวทีแล้วนั่งกินข้าวเย็นที่ร้านพี่สั่งมาเลี้ยงพร้อมคนในทีม พวกเขา ก็

แทบไม่พบหน้ากันเลยเพราะเรียนกันคนละตึก “เพื่อนที่ Major พุดมาก บางทีก็ So noisy ฟังนายบ่นคนเดียวยังเพลินเสียกว่า”

นักศึกษาสาขาการจัดการรู้สึกว้าวใจที่ไต้หวันใช้ภาษาไทยเก่งขึ้นไม่เบา... หรือเพราะตนเองถูกอวยกันนะถึงได้ฟังแล้วรื่นหูขึ้นไม่น้อย เขาเอามือปิดปากทำเป็นกระแอมกระไอแล้วเปลี่ยนเรื่อง

“มีร้านเจ๊กกับปาตองไก่เจ้าเด็ดอยู่ตรงหัวมุม รีบไปกันดีกว่า เดี่ยวจะขายหมดก่อน”

เนื่องจากใกล้ถึงวันที่จะทำการแสดงแล้วกลุ่มนักศึกษา

ในกิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างภาคปกติกับภาคอินเตอร์ ก็พากันไปจัดเตรียมฉากและซักซ้อมคิวการแสดงกันบนเวทีในหอศิลป์ ตัวพระเอกนั้นไม่มีปัญหา ถึงจะต้องพูดเป็นไทยคำอังกฤษคำก็เถอะ ส่วนนางเอกของเรื่องยังคงต้องบพด้วยสีหน้าปลาตายเช่นเดิม ซึ่งรุ่นพี่ผู้กำกับก็เห็นว่ามันตลกดีจึงปล่อยผ่านไป

เพราะเป็นวันหยุดที่นัดซ้อมกันตั้งแต่สิบโมงเช้า เมื่อถึงห้าโมงเย็นรุ่นพี่ก็ยอมปล่อยให้รุ่นน้องกลับ กาลกวีที่แอบไปเจอจดมอเตอร์ไซด์ตึกที่ห่างออกไปกำลังนั่งคร่อมรถพระเอกภาคอินเตอร์ที่ถูกสาว ๆ รังตัวคุยแจ๊ะจะตามประสาหนุ่มยอด เขาก็มหน้าตบแชดที่แดงร้ว ๆ ในโทรศัพท์มือถือด้วยใบหน้าเบื่อหน่ายอย่างปิดไม่มิด

ก่อนที่จะกดปุ่มโทร. หากุ่สนทนาที่หน้าจอ สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นร่างสูงใหญ่สวมเสื้อฮาวายวงกระหืดกระหอบมาแต่ไกล เขาจึงเปลี่ยนเป็นพิมพ์ตอกลับไปแล้ว ๆ แทน

‘เพื่อนมาแล้ว ไว้ค่อยคุยกัน’

‘รู้สึกจะไปเรียนที่นั่นจะมีเพื่อนเยอะเหลือเกินนะ เลยไม่ค่อย
อยากจะคุยกับเราแล้ว’

‘ถ้าคืนนี้ไม่โทร. มากี่ไม่ต้องมาคุยกันอีก’

นักศึกษาหนุ่มมองข้อความประชดประชันนั้นด้วยแววตาซีด
ชา จากนั้นก็เก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋าแล้วหยิบหมวกกันน็อก
สีชมพูแปร้นโยนให้คนมาใหม่ และแน่นอนว่าเธอเป็นคนไปปรับเสตจ
เจ้าชายใหม่มาจากคอนโดก็ต้องเป็นคนที่ไปส่ง ทว่าไอ้ตัวยุ่งกลับ
โวยวายว่าจะกินกุ้งเผาที่พูดกันเมื่อเช้าให้ได้ก็เลยต้องพาไปที่ตลาด
ก่อน

ไม่กี่ใกล้ไม่กี่ไกลมีตลาดอินดีคนเดินเฉพาะช่วงเย็นเสาร์-อาทิตย์
ค่อนข้างได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวและหมู่วัยรุ่นท้องถิ่นมาก
ทีเดียว ความจริงกาลก็กลัวว่าจะเจอเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่
รู้จักพวกตนอยู่เหมือนกัน แต่ที่เลือกมาที่นี่เพราะคิดว่าหนุ่มตี
อินเตอร์น่าจะชอบบรรยากาศครึกครื้นแบบนี้

ตลาดคนเดินที่จัดพื้นที่เลียบริมหาดตั้งเสาประดับด้วยหลอด
ไฟกลมระยงระยงไปเป็นแนวเดียวกับเต็นท์อาหารสีขาวสะอาด
ตา อีกด้านเป็นกลุ่มโต๊ะที่นั่งทรงเตี้ยบนพื้นทรายไว้บริการคนที่
อยากนั่งกินอาหารฟังเสียงคลื่นยามเย็น ที่แรกกาลก็คิดว่าเขา
เด็กนอกนั่งกินที่นี้ที่ว่าท้องฟ้ากลับมีเมฆฝนตั้งเค้ามาจึงเปลี่ยนใจ
เป็นซื้อไปกินที่ห้องดีกว่า

แต่ยังรีบก็เหมือนยิ่งช้าเพราะไอ้สุดหล่ออัธยาศัยดีนี่ไปไหน ก็เป็นขวัญใจชาวบ้านไปทั่ว ลุงบ้านน้ำอาที่ขายอาหารต่างชนวนชาย หนุ่มที่พูดไทยไม่ค่อยชัดคุยเหมือนรู้จักกันมานาน ถึงจะเป็นเรื่องดี ที่ได้ของแถมมาเพียบแต่เขาก็ไม่อยากจะมอเตอริไซด์ตัวเปียกอยู่ดี

พอลากออกมาได้แล้วเขาก็สั่งให้ธาวินยืนรอปลาหมึกบั้งอยู่ ตรงหน้ารถเข็นนั้นนอกเต็นท์สีขาว ส่วนตัวเองก็รีบไปต่อคิวรอกุ้งเผา ที่ร้านน้ำจิ้มซีฟู้ดรสเด็ด กาลกวีสั่งอีกฝ่ายไว้ว่าถ้าได้ของแล้วให้เดิน มาหาที่ร้านนี้เพราะคนเยอะน่าจะได้ที่หลัง ทว่ารอไปครึ่งชั่วโมง กระทั่งได้กุ้งมาสองโลแล้วเจ้าตัวก็ยังไม่มา เขาแหงนหน้ามอง ท้องฟ้าที่เริ่มมืดครึ้มลงอีกก็รีบสาวเท้าไปยังรถเข็นปลาหมึกบั้ง

กาลกวีชะงักขามเมื่อเห็นกลุ่มคนที่เริ่มมุงกันหยุดฟังนักดนตรี จำเป็นกลางลานเล็ก ๆ ชายหนุ่มผิวขาวอมชมพูคาดผมสีน้ำตาล อ่อนที่ปลิวไปตามลมทะเลด้วยแว่นกันแดดกำลังนั่งถือกีตาร์ดีด พร้อมกับเปล่งเสียงร้องเพลงฝรั่งด้วยเสียงทุ้มนุ่มโดยมีเด็กน้อยใน ชุดนักเรียนซึ่งเป็นพื้นที่ร้องเปิดหมวกตัวจริงช่วยเขย่าลูกแซกไม้ทรง กลมเป็นจังหวะเสริม

เพลงที่เขาเลือกมาร้องเป็นเพลง “Time is running out” แนว ร็อกอินดี้ที่ดังระเบิดในยุคต้นปี 2000 จากวง Muse ฝั่งประเทศ อังกฤษ พอนำมาร้องในเวอร์ชันอะคูสติคแบบบรรยากาศชายทะเล บวกกับใบหน้าของหนุ่มเอเซียที่ดูอินเตอร์ก็ยิ่งดึงดูดให้วัยรุ่นและ นักท่องเที่ยวบริเวณนั้นเดินเข้ามาหยุดฟัง บ้างก็ยกโทรศัพท์มือถือถือ ขึ้นมาถ่ายไว้ คาดว่าเมื่อคลิปนี้เผยแพร่ออกไปตามสาธารณะนาย ธาวินต้องฮอตขึ้นอีกเป็นสิบเท่าแน่

แต่ดูท่าฟ้าฝนจะไม่เป็นใจเท่าไร กาลกวีที่ยืนอยู่วงนอกยกมือ

ขึ้นปาดหยดน้ำที่โปรยลงมาเบา ๆ จากบนฟากฟ้าก่อนจะมองซ้ายมองขวาเพื่อหาอะไรบางอย่าง เมื่อเห็นร้านที่เป็นเป้าหมายอยู่ไม่ไกลก็รีบวิ่งออกไปหาทันที คนที่มุ่งดูเริ่มสลายตัวกันแล้วทั้งที่เพลงยังไม่จบ แต่ก็ยังไม่ลืมวางเงินในกระเป๋ากีตาร์เปล่าเบื้องหน้าเป็นทิปให้

***'Our time is running out
Our time is running out
You can't push it underground
You can't stop it screaming out'***

(เวลาของเราใกล้หมดแล้ว

เวลาเรากำลังจะหมดลง

เธอจะฝังมันลงใต้ดินไม่ได้

เธอหยุดให้มันกรี๊ดร้องออกมาไม่ได้หรอกนะ)

ธาวิณชะงักมือที่เล่นกีตาร์พร้อมกับเสียงร้องที่ค่อย ๆ เบาลง เนื่องจากผู้ชมเดินหลบฝนกันไปหมดแล้ว เขาหันไปสบตาเด็กนักเรียนที่ตนนึกสนุกมาช่วยร้องเพลงเปิดหมวดหาเงินเป็นทุนการศึกษาให้ คล้ายจะตัดสินใจพร้อมกันว่าจะหยุดเล่นแม้ว่าจะเสียขายที่ร้องไม่จบเพลง

จู่ ๆ เม็ดฝนที่ร่วงหล่นลงมาเหนือร่างพวกเขาก็หยุดลง เมื่อเงยหน้าดูก็พบว่าเป็นเงาร่มขนาดใหญ่ที่พาดคลุมมาจากด้านหลัง คนที่ถือร่มนั้นมองต่ำลงมาด้วยสายตาไม่บ่งบอกอารมณ์พร้อมกับกล่าวออกมา

“เล่นต่อสิ...”

ริมฝีปากหนาได้รูปของหนุ่มอินเตอร์จิกยิ้มกว้างสว่างไสว เขาหัวเราะในลำคอแผ่วเบาขณะที่ใช้นิ้วเกาสายกีตาร์ต่อ ดวงตาคมจ้องมองใบหน้าของคนปากแข็งที่เจิดที่สุตอย่างอ่อนโยน ทำเอากาลกวีต้องเบนสายตาหลบด้วยความเก้อเขินบอกไม่ถูก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม้อาจกันเสียงท่อมทรงเสน่ห์ที่ดังก้องเข้ามาในหูให้รู้สึกตัวร้อนๆ เหมือนจะเป็นไข้ได้

Now that you know I'm trapped sense of elation

You'd never dream of

Breaking this fixation

You will squeeze the life out of me

(แล้วตอนนี้เธอก็รู้แล้วว่าฉันติดกับดักความรู้สึกอันปิติยินดี

นี้

เธอคงไม่เคยคิดฝันถึง

การทำลายความหลงใหลนี้หรอก

เธอจะดึงเอาชีวิตไปจากฉันจนหมด)

เมื่อเพลงจบฝนก็ตกหนักขึ้นอีก เด็กนักเรียนยกมือไหว้ผู้มีพระคุณที่อาสาช่วยก่อนจะรีบเก็บกีตาร์แล้วเก็บเงินในกระเป๋า มูลค่าหลายพันด้วยความดีใจแล้วจากไป ทิ้งให้สองหนุ่มยืนอยู่ได้ร่วมขนาดใหญ่คันเดียวกันพร้อมกับฝนที่โปรยปราย

กาลกวีตัดสินใจทำลายความเจ็บที่แสนกระอักกระอ่วนแปลกๆ นี้โดยการถามขึ้น “ปลาหมึกบึ่งที่สั่งไว้ยูอยู่ไหน”

เด็กนอกหันไปดูก็พบว่าร้านรถเข็นนั้นเข็นหนีฝนหายไปแล้ว
จึงหันหน้ากลับมาด้วยความรู้สึกผิด

“Sorry, I forgot.”

นักศึกษาสาขาการจัดการลออกตาขึ้นบน...ว่าแล้วเซียว เห็น
แก่ความดีที่ช่วยเหลือเด็กหาทุนการศึกษาจึงไม่อยากจะอะไร
มาก เขายกถุงกึ่งเผาสองกิโลกรัมกับถุงยาในมือขึ้นแล้วพูดอย่างไม่
ใส่ใจ

“ช่างเหอะ แค่นี้ก็กินกันไม่หมดแล้ว เตี่ยวรอฝนหยุดตกแล้ว
แวะไปซื้อโค้กสักสองกระป๋อง”

ดวงตาของธาวินทอแสงอ่อนลงอีกขณะที่เหลือบมองปลาย
จมูกโด่งสวยของร่างที่เตี้ยกว่า “You’re very kindhearted.”

“พูดบ่อยจริงคำนี้” คนถูกชมทำหน้าที่ไม่ถูกจึงได้แต่ขมวดคิ้ว
ทำเป็นไม่พอใจ

“ทำไมจะพูดไม่ได้ นายเป็นคนใจดี”

“ฟังมากเข้ามันเข้าข่าย ไม่จริงใจ แค่ปากหวาน”

เสียงหัวเราะทุ้มต่ำดังพะแผ่วผสมกับเสียงเกลียวคลื่นและ
สายฝนที่พร่าพราวลงมา

“เชื่อเถอะ นายเป็นคนที่มึจิตใจดีที่สุดเท่าที่เรารู้จักมาเลย
กาลกิณี”

**อาจจะเพราะอำนาจของคลิปเพลง “Time is running
out”** ของหนุ่มดีอินเตอร์ที่แชร์กันว่อนในอินเทอร์เน็ตส่งผลให้บัตร
ละครเวทีขายหมดเกลี้ยงจนมีคนเรียกร้องให้มีตัวยืนกันเลยทีเดียว
เมื่อวันที่แสดงมาถึงทั่วทั้งฮอลลีวู้ดก็เนื่องแน่นไปด้วยนักศึกษาที่อยาก

มาชมความหล่อของพระเอกและพวกที่อยากมาดูความตลกป่วย
ป่วยแก่เครียดก่อนสอบกลางภาค

หลังจากเปิด màn แสดง คณะบริหารธุรกิจหัวการค้าก็ไม่ได้
ทำให้ผิดหวังที่จับกระแสสมัยนิยมโดยการยำใหญ่ใส่สารพัด ตั้งแต่
แม่มดไต่ยั้กับกระจกวิเศษเรื่องใครสวยกว่า คนแคะหิ้งเจ็ดที่หล่อ
จนออกมาร้องเดวิดต์เป็นบอยแบนด์ รวมถึงเจ้าชายที่ลั่นเปลี่ยพูด
ไทยไม่ชัดแต่คำภาษาอังกฤษไฟแลบ ส่วนไฮไลต์คงหนีไม่พ้น
นางเอกของเรื่อง สโนว์ไวต์ชายแท้สวมวิกผมลอนสีส้มสั้นประจำ
ทาดาสิฟ้า แก้มชมพู ปากสีแดง ออกมาท่อบทด้วยสีหน้าปลา
ตาย

เส้นเรื่องที่ดูยุ่งเหยิงไปหมดดำเนินมาถึงช่วงเจ้าชายซัปรด
เบนซ์ป้ายแดงทำจากกระดาษลึงเข้าป่าเพื่อตามหาสโนว์ไวต์ที่ถูก
แม่มดทำร้าย เสียยร้องให้ระงมของคนแคะที่นั้งคุกเข่าล้อมแทน
ของผู้หญิงร่างสูงในชุดกระโปรงบานที่นอนหน้าน้ำควัชมวดเอามือ
ประสานอกเอาไว้ด้วยความรำคาญใจ

“Oh! My love.” เจ้าชายผู้สวมชุดสูทปักเลื่อมระยับโยนเบนซ์
กระดาษทิ้งแล้วพุ่งตัวเข้าไปกลางเวที เขาเขี่ยคนแคะที่นั้งเกะกะ
ออกไปก่อนจะพวเข้าไปกุมมือสุดที่รักเอาไว้

“What’s happen to her? เกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงหลับไป
เช่นนี้”

“นางกินแอปเปิลเข้าไปทั้งตะกร้า คาดว่าเศษของมันคงติด
คอ ทำให้ขาดอากาศหายใจ” คนแคะคนหนึ่งพูดด้วยเสียงเศร้าโศก
ที่เกินจริง

“เราต้องทำยังไง ทำให้นางฟื้นได้ยังไง?!”

“ท่านต้องทำ CPR คvikเศษแอบเปลลอก ป้มหน้าอกสามลลลป
คร้ง และดูดปาก เอีย เป้าปากสองคร้ง”

“I’m doing.” เจ้าชายสุดหล่อกระโดดขึ้นคร่อมร่างสลโนวีไวด์
เอามือทำท่ากดแผ่นอกเป็นจ้งหวะ ขณะทีบอยแบนด์คนแคะท้ง
เจ็ดกำลังวิ่งุ่นไปรอบแท่นเพื่อร้องเพลงประกอบทีแต่งขึ้นมาใหม่
สร้งความตลกขบขันให้แก่ผู้ชมด้านล่างไม่หยุด

เจ้าชายเอามือประคองใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอาง
หนาเป็นนิ้วแล้วก้มลงไปเป้าปากแบบมุกมกัอง เสียงกริดร้องด้วย
ความอิจฉาของแฟนคลับสาว ๆ ดังฮือขึ้น ทว่าเมื่อเขาก้มลงไปคร้ง
ทีสอง...กลับเป็นเหตุการณ์ทีต้องถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของ
มหาวิทยาลัยทีเดียว

หนึ่งในคนแคะเต้นผิดจ้งหวะไปชดชาเพื่อนด้านข้าง ทำให้
คนคนนั้นสะดุดหน้าคว่าเข้าไปชนกันเจ้าชายทีคังโด่งอยู่บนแท่น
ร่างสูงใหญ่ในชุดขาวปักเลื่อมถลันลัมไปข้างหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว
ริมฝีปากของพระเอกนางเอกจ้งประกบกันแนบสนิทแบบไร้ช่อง
ว่าง

คนแคะท้งหมดหยุดร้องเพลงยีนตะลิ่ง ผู้ชมท้งหมดนั่งค้าง
แทบหยุดหายใจ ทัวท้งฮอลล์เจียบสงัดระดับเข็มตกยังได้ยีน ก่อน
จะมีคนทีอยู่ใกล้เวทีสุดได้สติควิกกัองขึ้นมาถ่ายชอตเด็ดท้งปี
เสียงกริดก็ดังขึ้นอ้ออึงถลมหลายชนิดหูดับกันไปเลย

สัมผัสอุ่นนุ่มทีทาบทับตรงริมฝีปากคล้ายทำให้เกิดกระแส
ไฟฟ้าแล่นผ่านร่างของคนท้งสองจนชาตึกไปหมด พวกเขาจ้องมอง
เงาในแววตาทีเบิกกว้างของกันและกันด้วยความตื่นตะลิ่ง สโนวีไวด์
ค้อย ๆ ยกมือขึ้นตะปะเจ้าชายก่อนจะผลักออกอ้อย่างแรงจน

หยายท้องไป เธอลุกขึ้นมาบ้วนเอาเศษแอปเปิลที่อมไว้ในปากออก
พลันยกกระโปรงบานเตรียมเดินออกไปจากฉากทั้งทีละครยังไม่
จบ ผู้กำกับที่เกาะข้างฉากรีบส่งสัญญาณให้คนแคระวิ่งกรูไปคว้า
ตัวเอาไว้ ห้ามทำให้ละครล่มเป็นอันขาด!

หญิงสาวบอบบางอ่อนแอหรือจะสู้แรงชายหนุ่มทั้งเจ็ดได้
เธอถูกลากออกมาเผชิญหน้ากับเจ้าชายกลางเวทีอีกครั้ง ทันใดนั้น
เสียงดนตรีหวานซึ่งประกอบตอนจบก็ดังขึ้นมาจากลำโพงทั่วฮอลล์
ผู้ชมด้านล่างที่ไม่ได้ใช้กล้องโทรทัศน์มือถือถ่ายภาพไว้ต่างใช้มืออุด
ปากไม่ให้กรีดกับบรรยากาศประดักประเดิดแบบเรียล ๆ ที่เกิดขึ้น
กับพระเอกนางเอกบนเวทีได้

สโนว์ไวต์ชายแท้โดนผลักให้เข้าสู่อ้อมอกเจ้าชายที่ตามบท
ต้องกอด ทว่าพระเอกกลับยก ๆ วาง ๆ มือไม่ถูกอยู่นั้น จนรุ่นพี่
ผู้กำกับทนไม่ไหวตะโกนใส่โทรโข่งสวนออกมาจากข้างฉากว่า

‘กอดเข้าสิ ไอ้บ๊อ จะได้จบสักที!!!’ สร้างเสียงฮาครืนไปทั่ว
หนุ่มตีอินเตอร์เม้มริมฝีปากที่คล้ายจะหลงเหลือสัมผัสอุ่นและรส
ลิปสติกจากอีกฝ่ายแน่นอนจะกลั่นใจว่าคุณที่ก้มหน้านิ่งมากอด

“I’m sorry. เอ๊ย...I...love you. กลับวังของเรากันเถอะ”

“จะไปตายที่ไหนก็ไป” น้ำเสียงทุ้มต่ำดังลอดไรฟันทักกรอด
ออกมา ทำเอาพระเอกเย็นยะเยือกไปทั้งแผ่นหลัง แน่นอนว่านี่
ไม่ใช่บทพูดที่ท่องกันมา

เจ้าชายกสึนน้ำลายก่อนจะฝืนคลีโย้มแห้งออกมา “Ok,
babe...Let’s go to hell กันไปเลย”

เขาหันมาโบกไม้โบกมือให้ผู้ชมที่ส่งเสียงผิวปากแซวพร้อม
กับปรบมือเสียงดังเชียร์ให้ทั้งคู่ลงนรกกันอย่าง Happy ending จาก

นั่นก็ขึ้นตัวดึงร่างในอ้อมแขนที่ตัวแข็งทื่อไม่ค่อยยให้ความร่วมมือ กลับเข้าไปในฉากสำเร็จจนได้

กาลกวีที่พยายามอดทนจนถึงที่สุดสะบัดตัวออกจากวงแขน แกร่ง เขายกแขนเสื้อขึ้นเช็ด ๆ ถู ๆ ริมฝีปากจนลิปสติกสีแดงเชรอะ ไปทั่วแก้มและคางด้วยความหงุดหงิด ธาวิณมองคนที่ทำหน้าที่กส่งรังสีดำทะมึนออกมาอย่างอ่อนใจพลางพูดออกมา

“ไม่ต้องรังเกียจขนาดนั้นก็ได้ It's just an accident.”

“เออ เพราะเป็นอุบัติเหตุ ไม่รู้ว่าจะโทษใคร ก็เลยยิงโมโหโง่ ละเอียด ชวยฉิบหาย แม่่งเอ๊ย!” กาลกวีผู้รักชีวิตสงบเห็นโทรศัพท์มือถือที่พร้อมใจกันยกขึ้นมาถ่ายจากเด็ดเมื่อสักครู่แล้วก็หัวร่อนไปหมด ไม่เกินจากนี้ไปอีกหนึ่งชั่วโมงรับรองเลยว่าทั้งรูปทั้งคลิปได้ว่อน อินเทอร์เน็ตแน่ หวังว่าไอ้ร่องฟันเป็นนิ้วนี้จะช่วยปกปิดหน้าจริงของเขาจนหมดนะ

“เอาน่า Relax หน่อย เราว่ามันก็ตกลงดี” เด็กนอกพยายามพูดปลอบ แต่ดูเหมือนจะยังไม่เข้าใจความรู้สึกของคนนิสัย Introvert เท่าไร จึงได้ถูกตะโกนใส่อีก

“ฉันไม่ชอบเป็นจุดเด่น ไม่ชอบให้ใครมาล้อเลียน ตลกของ นายไปคนเดียวถอะ ไอ้ฝรั่งดอง!” สโนว์ไวต์ชายแท้หันหลังเดินดิ่ง วิคผมสีส้มมายัดใส่มือที่มงานที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปแทรกกลาง ระหว่างพระเอกนางเอกทะเลาะกันเมื่อกี้ ก่อนจะร้องขอครีมเช็ด เครื่องสำอางแล้วหายเข้าไปในห้องน้ำด้านหลัง

ธาวิณยื่นเอามือเกาหลังคอเหมือนทำอะไรไม่ถูก พลันหันไปหารุ่นพี่ผู้กำกับกับผู้ช่วยที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้อย่างเกรงอกเกรงใจ

“ขอโทษครับ ผมทำเขา Angry คงไม่ยอมออกไปถ่ายรูปรวมข้างนอกแล้ว”

“ไม่เป็นไร ๆ ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น อุบัติเหตุมันเกิดขึ้นได้เสมอแหละ มันคงอายจนไม่กล้าออกไปเจอหน้าใครแล้ว เดียวพวกกูไปเคลียร์เอง คินนี่มึงก็อย่าลืมไปกินเลี้ยงร้านหมูกระทะที่หน้ามอดด้วยนะ” ผู้กำกับตบป่าแข็งแรงของรุ่นน้องเบา ๆ ก่อนจะหันไปเรียกรวมทุกคนให้ออกไปขอบคุณผู้ชมและถ่ายรูปรวมกันที่หน้าเวที

เจ้าชายภาคอินเตอร์นั้ะพะวัคพะวนมองไปที่ห้องน้ำ กระทบร่างสูงโปร่งของสโนว์ไวต์เปลี่ยนมาสวมชุดพละกางเกงวอร์มเดินออกมาคืนชุดกระโปรงบาน พวกเขาสบตากันในระยะใกล้เล็กน้อย ธาวิณยกมือเป็นท่าโทรศัพท์ไปที่หูตนเองต้องการสื่อว่าไว้จะโทรหาทีหลัง นักศึกษาสาขาการจัดการเห็นแล้วก็ไม่ตอบอะไร เขาขอตัวจากรุ่นพี่ที่ทำงานแล้วเดินออกไปจากห้องแต่งตัวหลังเวทีทันที

หลังจากกลับหามาพวกไอ้พีช ไอ้ภค ไอ้ตรีัย ก็อรุ่มทึ่ง อยู่ที่ห้อง กาลกวีต้องทนโดนหยอกล้อเรื่องที่ถูกหนุ่มฮอตประจำภาคอินเตอร์จับดูดีมีท่ามกลางสักซีพยานร่วมหลายร้อยคน เขาวิ่งไล่เตะกันพวกมันไปทั่วเพื่อระบายความโมโหก่อนจะสั่งอาหารกับชานมจากร้านข้างนอกมานั่งกินกัน

ในขณะที่คนอื่นกำลังเชียร์บอลในไอแพดกันอย่างเมามัน พศุตยกแขนขึ้นคล้องคอเพื่อนจากโรงเรียนเก่าแล้วกระซิบถามด้วยความเป็นห่วงเนื่องจากรู้จักนิสัยของอีกฝ่ายดี กาลกวีหน้าตาผิวพรรณดีมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ใครมาชวนให้ไปทำกิจกรรมอะไร

ก็ไม่เอาสักอย่างเพราะไม่ชอบเป็นจุดเด่นต่อหน้าคนเยอะๆ มันก็เลยเป็นหนุ่มหล่อที่ไร้การค้นพบจนถึงทุกวันนี้

“มึงโอเคไหมวะ”

“โอเค แต่ทำอะไรได้วะ เรื่องแม่งก็เกิดไปแล้ว” กาลกวีทำหน้าเหม็นเบื่อพลางโยนแก้วปฐุรธเข้าปากเคี้ยวแก้เซ็ง “ตั้งแต่เจอมันชีวิตกูแม่งไม่เคยสงบอีกเลย สงสัยกูคงเป็นแวมไพร์ที่อยู่ใกล้พวกสังเคราะห์แสงในตัวไม่ได้ ร้อนถึงตัวตลอด”

“แขนไอ้ทมิฬนั่นก็หายแล้ว ละครเวทีกก็จบแล้ว ต่อไปมึงก็ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ใกล้มันแล้วนี่” พศุขยี้เรือนผมนุ่มของคนข้างตัวแรงๆ พร้อมกับผลักไปข้างหน้าเป็นการปลดปล่อยแบบวิถีนักเลง “ภาพที่แชร์กระทู้กันวันนี้ เดี่ยวพอเข้าช่วงสอบนรกก็เจียบหายไปเอง”

พออารมณ์เย็นลงแล้วกาลกวีจึงรู้สึกผิดที่ไปเหยียดไอ้ฝรั่งแก่นั่นทั้งที่มันไม่ใช่ตัวต้นเหตุ เขาถอนหายใจบางเบาพลางยกมือกอดคอเพื่อนตอบเป็นการขอใจที่เป็นห่วง

“ช่วงนี้กูมีเรื่องเครียดหลายอย่างนะ แต่ช่างเหอะ เดี่ยวมันก็ผ่านไปเหมือนที่มึงบอก”

ทันใดนั้นก็มึนเสียงร้องแซวขึ้นจากกลุ่มเชียร์บอล “พลอดรักอะไรกันอยู่สองคนวะ ไอ้พีช มึงไม่กลัวหนุ่มอินเตอร์หึงโหดหรือไง”

อดีตขาใหญ่ประจำโรงเรียนหัวเราะเสียงเหี้ยม “ก็ให้แม่งมาสิ กูจะกระเทิบให้มันลืมประเทศกลับเลย”

“อ้าว...ศึกแย่งนายเหอวะเนี่ย! สนุกกว่าคูลิเวอร์พุลกับแมนยูฯ ตะฮัดกันซะอีก” ตรัยคุณว่าที่คุณหมอบผู้ปากหมาผัดกับหน้าตาที่แสนเรียบริ้วผิวปากล้อ ทำเอาพศุขยกนิ้วกลางให้

ขณะที่กำลังดูศึกแดงเดือดถ่ายทอดผ่านเว็บไซต์อย่างเมามัน หน้าจอโทรศัพท์มือถือของกาลกิณีก็แจ้งข้อความรัว ๆ ขึ้น...แต่กลับไม่มีของใครบางคนที่บอกว่าจะโทร. หาเลย เขาเหลือบตามองอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะหยิบมันแล้วออกไปนอกห้องเพื่อต้องการความเป็นส่วนตัว

ท่ามกลางความมืดหน้าหอพักที่ปลุกต้นไม้ทำเป็นสวนให้นักศึกษาไว้นั่งเล่น มีชายหนุ่มในชุดลำลองคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงม้านั่งเป็นอาหารให้ยุงที่บินวนไปมาอยู่ แสงจากไฟนีออนตรงเสาส่องให้เห็นคิ้วที่ขมวดแน่นกับสีหน้าที่เคร่งเครียด กาลกิณีคุยโทรศัพท์พร้อม กับเอามือปิดแมลงหวี่ที่ตามเหงือมา

“จะให้เราอยู่คนเดียวไม่มีเพื่อนได้ยังไง ทีหนิงยังอัปรูปลงไอจีกับเพื่อนใหม่ตั้งเยอะแยะ”

เสียงหวานจากปลายสายตะแบงดังลอดออกมาในบรรยากาศที่เงียบสงัดยามค่ำคืน

[เพื่อนนะมีได้ แต่มีเพื่อนผู้หญิงที่ตัวติดกันตลอดเหมือนแพนมันไม่ได้ใหม่ อย่าคิดว่าไม่ได้อัปรูปที่ไหนแล้วหนิงจะไม่วุ่นะ เพื่อนหนิงอยู่มหา'ลัยเดียวกับกาลกิณีเยอะแยะ!]

กาลกิณีเริ่มบิตเม้มปากอย่างอัดอั้นตันใจ นลินเป็นแฟนสาวต่างโรงเรียนที่คบกันมาตั้งแต่มอห้า หน้าตาไม่จัดว่าสวยมากแต่น่ารักแบบที่ใครเห็นก็อยากอยู่ด้วย หลังจากพบกันที่ห้างสรรพสินค้าที่รวมนักเรียนละแวกนั้น เขาก็ให้เพื่อนไปขอจนได้ไลน์มา คุยจีบสัพเพพระกันมากระทั่งตกลงเป็นแฟนจึงได้เริ่มรู้สึกวาหนิงเป็นคนซี่หิ้งซี่หวงไม่เบา

แต่ด้วยความที่กาลกิณีหนุ่มหล่อไม่ชอบทำกิจกรรมเด่นดังอะไร เธอจึงสบายใจที่อีกฝ่ายมีเวลาเอาอกเอาใจเสมอ จนเมื่อสัญญาว่าจะเข้ามาวิทยาลัยที่เดียวกัน หญิงสาวยื่นตรงผ่านแต่อีกฝ่ายไม่ผ่าน อีกทั้งยังไปสอบติดมหาวิทยาลัยต่างจังหวัดที่เลือกสำรองไว้ทีหลังอีกต่างหาก

พอต้องแยกกันความกังวลในจิตใจก็ถาโถมเข้ามาไม่หยุด นลินารู้ดีว่ากาลกิณีเป็นคนหล่อที่ไม่ชอบแต่งตัวและไม่เคยหลงตัวเอง อีกทั้งยังเป็นสุภาพบุรุษช่างเอาใจแต่ไม่ปากหวานซึ่งหาได้ยาก จึงกลัวว่าถ้ามีใครค้นพบสิ่งเหล่านี้แล้วจะแย่งไป เธอไม่ผิดที่จะเรียกร้องความเอาใจได้ในฐานะแฟน แต่อะไรที่มันล้ำเส้นมากเกินไป ผลลัพธ์มักจะไม่สวยเสมอ

“หนึ่งเองก็มีเพื่อนในกลุ่มเป็นผู้ชายเยอะเยาะ ก็เห็นไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด เรายังโอเคเลย” กาลกิณีสุดลมหายใจเข้าลึก เขาไม่ใช่คนโลเลใจง่าย มีแฟนก็อยากให้ความสำคัญแก่คนนั้นที่สุด แต่...เขาเองก็อยากได้รับความเข้าใจหรือระยะห่างที่ไม่ทำให้อึดอัดเกินไปด้วย

[ที่โอเค เพราะไม่สนใจเราแล้วหรือเปล่าล่ะ]

จบคำประชดที่ชวนทะเลาะก็คล้ายหัวของนักศึกษาศาขากการจัดการจะร้อนจนระเบิด “เราแซตคุยกัน โทร. หากันตลอด อะไรคือไม่สนใจ! แต่จะให้กลับไปหาทุกเสาร์อาทิตย์ก็ไม่ได้ไหม ทั้งงานกลุ่มงานกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยเราก็มี ทำไมหนึ่งถึงไม่พยายามเข้าใจเราบ้าง”

[กิจกรรม แสดงละครเวทีอะไรนั่นนะเธอ เมื่อก่อนไม่เห็นเคยชอบให้เป็นที่รู้จักขนาดนี้ แต่ถ้ากาลเปลี่ยนไปแล้วก็ชอบบอกว่า

ยินดีด้วย ตอนนี่รูปจับกับเจ้าชายแฮร์รีอ่อนมาถึงกลุ่มเพื่อนเราแล้ว
ได้เป็นคนดังมีคู่จิ้นสมใจอยากแล้วละ]

“เราไม่ชอบทำกิจกรรมแต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะทำไม่ได้
สักหน่อย คนเรามันก็ต้องยอมผินใจเพื่อส่วนรวมบ้าง ไม่ใช่จะยึด
มันแต่ความชอบของตัวเองอย่างเดียว ส่วนเรื่องจับ คู่จิ้น ไร่นั้น
ขอทีเถอะ มันแค่อุบัติเหตุ ไม่มีใครอยากให้เกิด ไปใส่สติโซกันทั้ง
นั้น ไม่ใช่แค่เราเสียหาย เพื่อนเราคนนั้นก็เสียหายด้วย”

นลินรู้ว่ายิ่งพูดก็ยิ่งพาลพาลโธ แต่เธอไม่อยากจะยอมแพ้และ
ยอมรับว่าเป็นฝ่ายเอาแต่ใจคิดมากไปเอง [เดี๋ยวนี้เพื่อนเยอะนะ
รู้จักออกตัวปกป้องด้วย กลัวหนุ่มหล่อคนนั้นจะไม่พากาลดังไปด้วย
หรือไง]

“ถ้าประชดแบบนี้ก็ยังไม่ต้องคุยกัน กลับไปนอนพักเยอะๆ
ให้ใจเย็นลงก่อนเถอะ จะได้ว่ารู้ว่าทุกอย่างที่พูดมา มันชวนหาเรื่อง
ขนาดไหน แล้วมันสมควรพูดกับเราไหม” กาลกวีเสียงแข็งบ้าง และ
นั้นก็ยิ่งทำให้แฟนสาวโกรธจัดถึงกับโพล่งคำบางคำออกมาอย่างไม่
คิด

[ถ้าอยู่ห่างกันมันยากขนาดนี้ เราจะคบเป็นแฟนกันอีกทำไม]
หญิงสาวแผลดเสียงสั้นเค็ริ้อออกมา ทำเอาทุกอย่างนิ่งสนิท ความ
เงิบหงัดตีบคลานเข้ามาในระหว่างกันจนเกิดช่องว่างห่างเข้าไป
อีก

กาลกวีเผยอริมฝีปากที่แห้งผากถามขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบต่ำ
“หนึ่งต้องการจับแบบนี้ใช่ไหม”

คนปลายสายสะอื้นฮักแผ่วเบาไม่มีคำตอบกลับมา ชายหนุ่ม
ยกมือขยี้ผมระบายความเครียดจนยุ่งเหยิงไปหมด ก็ครั้งแล้วที่แฟน

สาวชวนทะเลาะ ชวนเล็ก แต่สุดท้ายยังต้องเป็นเขาที่ประทับ
ประคองความสัมพันธ์นี้ไว้...ซึ่งก็ไม่ว่าจะทนได้อีกนานสักเท่าไร

“คืนนี้เราคงคุยกันไม่รู้เรื่องแล้วละ หลังสอบเสร็จเราจะ
กลับกรุงเทพฯ ไว้ค่อยนัดเจอกัน” หญิงสาวเพียงตอบรับว่า ‘อือ’
ในลำคอก่อนจะตัดสายไป ทิ้งให้คนที่ถูกต่อว่าอย่างไม่มีต้นสาย
ปลายเหตุจมอยู่กับความคิดหนักอึ้งฝ่ายเดียว ทันใดนั้นหางตาของ
เขาก็เหลือบมองไปยังร่างเงาที่คล้ายจะยืนนิ่งอยู่ข้างต้นมะม่วงมา
สักพักหนึ่งแล้ว เพียงแต่เขากำลังของขึ้นคร้านจะไปสนใจเอง

เป็นร่างสูงใหญ่ในชุดนักศึกษาพับแขนถึงข้อศอกซึ่งถือถุง
พลาสติกจากร้านสะดวกซื้อ ขณะที่กำลังลงเลวว่าจะเข้าไปหาดีหรือไม่
คนที่นั่งตรงม้านั่งก็กล่าวประชดขึ้น

“มายืนฟังคนคุยโทรศัพท์ มันเสียมารยาทรู้ไหม หรือครุฑที่
อเมริกาไม่ได้สอน”

“เราขอโทษ ตั้งใจซื้อไอศกรีมมาฝาก แต่ไม่คิดว่านายจะคุยนานขนาดนี้”

กาลกิษฆมวดคิ้วضب ไม่รู้ว่าทำไมคลื่นมวลของความหงุดหงิด
โมโหที่สั่งสมไว้ตั้งแต่ชาติปางไหนจะต้องปะทุออกมาเมื่อเห็นหน้า
หล่อ ๆ ของไอ้ฝรั่งเกนี่ทุกครั้ง เขาลุกขึ้นก้าวเท้าตรงไปหาเจ้าชาย
ภาคอินเตอร์ที่ล่าถอยเหมือนสังหรณ์ได้ถึงกลางร้าย

“แล้วได้ยินอะไรบ้างล่ะ”

“ได้...ได้ยิน ว่านายทะเลาะกับเพื่อน”

ริมฝีปากบางกระตุกยิ้มก่อนจะส่งเสียงลอดไรฟันที่ดังฟังชัด
ออกมา “ไม่ใช่เพื่อน คนในสายโทรศัพท์คือ ‘แฟน’ ฉันเอง”

เหมือนทั้งประโยคนั้นผ่านไปกับลมเหลือเพียงคำว่า ‘แฟน’

ที่ตั้งกองอยู่ในหู ธาวิณีนั่งอยู่แบบนั้นไปเนิ่นนาน กระทั่งหาเสียง
ตนเองเจอ

“O...Oh, your girlfriend. You have a girlfriend.”

ได้ยินอีกฝ่ายทวนคำเดิม ๆ คล้ายไม่แน่ใจอยู่นั้น กาลกวีก็ทำ
หน้าไม่สบอารมณ์ นึกอยากจะกรนโตะขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ทำไม คนอย่างฉันมีแฟนไม่ได้หรือไง คบกันตั้งแต่มอห่าแล้ว
ฉันถึงได้บอกว่าให้นายหาแฟนสักคนที่นี่ พวกเพื่อนพุดมากที่นาย
บอกจะได้ไม่มาวุ่นวายด้วย”

“แล้วนายล่ะ...เรายังจะเป็นเพื่อนกันอีกไหม” ไม่รู้ทำไมเสียง
ทุ้มทุ้มที่ปกติจะเต็มไปด้วยความมั่นใจถึงฟังดูแผ่วเบาอย่างน่า
ประหลาด

“ถามแปลก เราก็ยังเป็นเพื่อนกันสิ” กาลกวีทบทวนปัญหา
ร้อยแปดที่เกิดขึ้นในระยะเวลาเกือบสองเดือนนี้ก็ตัดสินใจว่าต้อง
ตัดไฟแต่ต้นลมให้จบ ๆ ไป “แต่เราต้องเป็นเพื่อนที่ห่างกันสักหน่อย
...ฉันคงไม่ไปไหนมาไหนกับนายแล้ว แต่ถ้าเจอก็กักทายเป็นได้ ถ้ามี
อะไรอยากให้ช่วยนายก็ไลน์มาแล้วกัน”

ภายใต้ความมืดที่แสงนีออนสาดไม่ถึงทำให้เขาไม่อาจเห็น
ดวงตาของหนุ่มอินเตอรัได้ เห็นเพียงแต่ริมฝีปากที่ค่อย ๆ คลี่ยิ้ม
ออกมาบางเบา

“ได้ เพื่อนห่าง ๆ ถึงเราจะไม่เคยได้ยิน แต่ก็พอเข้าใจ”

ธาวิณียื่นถุงพลาสติกที่ใส่ซองไอศกรีมละลายใส่มือคู่สนทนา
“Glad to see you กาลกวี Thank you for all your time.”

ร่างสูงใหญ่หันหลังเดินหายไปในความมืดก่อนจะได้ยินเสียง
สตาร์ทรถแล้วขับออกไป จู่ ๆ กาลกวีก็รู้สึกถึงความวูบไหวหวงหวาว

ยะเยือกในอกขึ้นมา เขาไม่ปฏิเสธว่าตอนไปเดินเที่ยว นั่งกินข้าว หรือหุ่มเถียงอะไรกันไว้สาระกับเพื่อนใหม่ภาษาไทยไม่แข็งแรงคนนี้นั้นเป็นเวลาที่สนุกมาก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่อาจก้าวข้ามระยะปลอดภัยที่สุขสงบของตนเองออกไปได้

เจ้าชายไทม์...ถ้านายไม่โดดเด่นอยู่ในแสงแบบนั้นก็คงจะดีฉันเองก็ดีใจไม่น้อยที่ได้รู้จักกับนาย ถึงจะเป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ก็เถอะ

กาลกวีหีบซองของโปรดขึ้นมาแกะแล้วเอาไอศกรีมที่ละลายไปมากแล้วเข้าปาก น่าแปลกทั้งที่หวาน...แต่กลับรู้สึกขมในลำคอเหลือเกิน

...และนั่นก็เป็นเหตุการณ์สำคัญในความทรงจำที่เกิดขึ้นแล้วก็ผ่านไปในช่วงปีแรกในมหาวิทยาลัยก่อนที่จะล่องเลยไปกระทั่งเปิดเทอมใหม่ขึ้นปีที่สอง